

אוצרות התורה

הרב מרדכי יפת יהודה שורעבי

ג' בניסן תשפ"ו | שבת קודש | גליון 193

פרשת ויקרא

"אורימא אברה ופחש פה ונשבע על שקר"

משולחן המלך

עמוד 3

זוהר על הפרשה

עמוד 8

שרפי קודש

עמוד 10

ההלכה היומית

עמוד 12

שאלות מבית הדין

עמוד 12

מדור הילדים

עמוד 14

דרכי הרשב"י

עמוד 15

זמני השבת הזמנים ע"פ לוח אור החיים

הדלקת נרות	שקיעה	ציצה	ר"ת
17:15	17:55	18:26	19:10
17:34	17:54	18:26	19:10
17:34	17:54	18:26	19:10
17:33	17:53	18:24	19:08

*במנהג ירושלים הדלקת נרות 40 דקות לפני השקיעה

הילולא דצדיקא

יום ראשון - ד' ניסן

ד. רבי יוחנן האדמו"ר מרוחמסטריווקה, תרנ"ה | רבי רחמים נסים פלאג'י רב באזמיר, מח"ס נפש חיפה | רבי שלום יעקב שמחה רוטמן, מח"ס אבני שיש, תשכ"ט

יום שני - ה' ניסן

ה. רבי שניאור זלמן בעל התורת חסד מלובלין, תרס"ב | רבי אברהם יוהשע העשיל מאפטא בעל אוהב ישראל, תקפ"ה | רבי צבי אלימלך מבולז'וב בעל צדיק התרפ"ד

יום שלישי - ו' ניסן

ו. רבי חיים אבולעפיה, מח"ס עץ חיים, תק"ב | רבי אהרן ראטה משומרי אמונים, מח"ס טהרת הקודש, תש"ז | רבי מאיר דן פלוצקי, מח"ס כלי חמדה, תרפ"ח | רבי ראובן גרשנוביץ מראשי ישיבת תגב, תשנ"ה | רבי ישועה צפנ'י

יום רביעי - ז' ניסן

ז. רבי יוסף הכהן פלשניצקי זצוק"ל ראש כולל ראדומסק בב"ב | חכם ששון עבדול עוזי מזורי, בעל באתי לגני, תשנ"ח | רבי שאול צדקה מוסד בינ"ס שאול צדקה, תש"ח

יום חמישי - ח' ניסן

ח. רבי אברהם לבטון | רבי יעקב מרדכי הלוי מחכמי ירושלים | רבי משה הכהן חכם באשי בארם צובא | רבי שלמה מוסאף מוסד בתי כנסיות מוסיוף י-ם, תרפ"ב | רבי רפאל מיכאל אבולעפיה מחכמי קושטא | רבי יחיאל מיכל טיקווינסקי, מח"ס גשר החיים, תשט"ז | רבי אליהו שפירא, מח"ס אליה רבה

יום שישי - ט' ניסן

ט. רבי חיים הגר בעל האמרי חיים מוויז'ניץ, תשל"ב | רבי אריה לוי רב האסיירים, תשכ"ט | רבי יעקב צבי יאלעס, מח"ס מלוא הרועים על הש"ס, תקפ"ה

יום שבת - י' ניסן

י. מרים הנביאה ע"ה, בארה של מרים בטבריה | רבי אברהם אבא הרצל, בעל שפתי חכמים על הש"ס, תרפ"ח | רבי שרגא פיבל שטינברג ראש ישיבת תפארת ציון, תשל"ח | רבי בצלאל הכהן מוילנא, מח"ס מראה כהן | רבי משה כהן דודים, מח"ס והשיב משה, תשכ"ז | רבי שלום משאש, רבה של ירושלים, תשס"ג

מופדות המיישר

פדיון נפש

ע"פ הקבלה גם בטבעות מספר טוהר הנערך מדי יום ע"י מר"ר גדול המקובלים

שלוחה 3 א סואטסאפ

לעריכת אוברות

באמצעות צדדיים של אברכי ירבני הוישיבה כולל סעודת דוכרי תורה וקדושים בילי תיעוד שישלח אליכם

שלוחה 7 א סואטסאפ

הידור מצווה

הצבת לספרי תורה, תפילין ועיבודות בעיקוד של מר"ר שליט"א וכן כל ספרי מר"ר

שלוחה 5

תיקון נפטרים

ע"י מניין אברכים באופן פרטי ליקוד ללא שניות טיפוסים שלוחה 7

קביעת פגישה למר"ר

אך ורק דרך הטלפון שלוחה 6
הציבור מתבקש בכל לשון של בקשה לא לגייע ללא קביעת תור מראש

כולל לאברכים מציינים החזקת אברך ללימוד התורה הקדושה להצלחתן

בית הכנסת זמני תפילות ושיעורי תורה שואל את הבט או היכנס לאחר הישיבה

ישיבה גדולה לכתובים תפירת התורה שלוחה 9

בית הוראה שאלות אקטואליות בהלכה שלוחה 2

לקבלת ההלכה הוסיפות 2-12 של הלכות יש לעלות בקשה בדואר

חלקת ספרי האור הזמני ללא עלות שלוחה 4

תהלים לילדים להזכרת שמות בלימוד התהלים לילדים שלוחה 8

מכון להוצאת ספרים ניתוח להקדוש לעצ

הכל בטלפון אחד:

03-55-20004

03-55200004 | www.ravbenayahu.co.il | אורט ישראל 4 בת-ים

טל'פון וואצאפ 054-4776356 | קו שמיעת שיעורים: 073-371829

טל'פון וואצאפ 054-4776356 | קו שמיעת שיעורים: 073-371829

משולחן המלך

פנינים מסירים ומעשיות השווים לכל נפש
הנערכים משולחן המלך מתוך
שיעור הדף היומי שנמסר ע"י מרן שליט"א

עורך: הרב מרדכי ג'נרדי הי"ד

רבנו האר"י אומר שאין מחלוקת, אלא זה 'חיצוניות' העולמות' וזה 'פנימיות' העולמות', והעיקר זה ה'פנימיות' שזה ה'נשמה'. כמו שאדם יש לו 'נשמה', ובלי נשמה האדם לא שווה כלום ושמים אותו באדמה, אותו דבר 'העולם' יש לו נשמה. בלי נשמה אין עולם. והנשמה של העולם זה 'התורה'.

'שום הגנה לא יכולה כנגד הקב"ה'

עכשיו בדיוק מתחילים להתחדש ויש התחדשות של עם ישראל והכל מתחיל מחדש. לכן בא' ב'ניסן' הוקם המשכן. ועם ישראל יוצאים ממצרים דווקא בכוח ההתחדשות, והם היו כקטן שנולד מבטן אימו, כמו גר שנתגיר.

למה צריכים להיות כקטן שנולד? כי פרעה והמכשפים הקיפו את מצרים ב-50 חומות של טומאה ובסטרא אחרא שאין כמותה, ולעולם אי אפשר לצאת ממצרים אפילו שיבואו כל הכוחות שבעולם, לא יוכלו לצאת. יביאו את 'אמריקה' ויביאו את כל העולם, ומה שיעשו, אי אפשר לצאת ממצרים אם לא הקדוש ברוך הוא. "אין עצה ואין תבונה".

'נצא... גם אם תסרב'

עשו אסיפה בזמנו כל מלכי אומות העולם. כי לא רק ישראל היו במצרים נלא היו עוד אומות, ומי שנכנס לשמה, לא יכול לצאת! כי תחילתה של מצרים היא אות מ' פתוחה, וסופה מ' סתומה, לרמוז שכל מי שנכנס למצרים, אין יציאה!.

אמרו באסיפה: מה נעשה? אפילו יבואו כל החיילים שבעולם, לא יצליחו כי הכל זה כוחות טומאה.

אבל הקדוש ברוך הוא רצה להוציא אותנו ובחר בנו מכל העמים, ואמר - 'אני אוציא את עם ישראל' ביד רמה! את הבכור העליון מכור הברזל בעל כורחו של פרעה ומכשפיו. הקדוש ברוך הוא לא רצה שפרעה יוציא אותנו ממצרים אלא הקדוש ברוך הוא הכריח אותו להוציא. ועוד, הוא רדף אחרי שיצאנו, כדי שלא תהיה איוו 'אחיה' למצרים בעם ישראל, שלא נהיה חייבים להם ונגיד 'תודה רבה, אתם שחררתם אותנו'. לכן הקדוש ברוך הוא נתן לו מכות, עד שפרעה לא הייתה לו ברירה והתחנן שיצאו. לא צריך את הרשות שלו, מי צריך אותו בכלל?.

'הדאגה של האמא העליונה'

וכיוון שהיינו בתוך טומאת מצרים

אך אחרי חצי שעה שהוא נוסע, דמם לפתע האוטו. הנורית הראתה לו שחסר שמן, חסר מים, והוא התעלם, והאוטו עכשיו הלך...

זה מראה לבן אדם שהרבה פעמים צריך סבלנות בעבודת השם. כשמראים לו איזה 'אות' מן השמיים, תתחשב בזה. גם כל המלחמה שיש עכשיו זה 'אות' מהשמיים שאנחנו נחזור בתשובה. לא לקחת את זה 'סתם'. זה לא איזה 'הרפתקה', אלא אלו איתותים גדולים ונוראים וזה לא דבר פשוט. אפילו 'רעמים' נועדו ליישר עקמומיות שבלב.

אפילו כשיש מלחמה בין הגויים עצמם, מהשמיים

עונג שבת

מראים לעם ישראל שיחזרו בתשובה. כי כל מה שיש בעולם, זה הכל בשביל עם ישראל, כי הם מקיימים את העולם.

'מתי נברא העולם?'

ועכשיו ננסנו לחודש 'ניסן'. 'חודש' זה מלשון 'התחדשות', כי הכל מתחיל מחדש, כל ה'מוחין', ה'אורות', כולם מתחילים מחדש וכל הבריאה פורחת, כי ב-א' בניסן מתחילים הכל מחדש.

יש מחלוקת בגמרא מתי היה בריאת העולם? והאם זה היה בניסן או ב'תשרי'? רבי אליעזר אומר ב-א' ב'תשרי', ורבי יהושע אומר ב-א' ב'ניסן'.

'בנין המשכן עם כוונות'

בסוף פרשת 'פקודי' ראינו את הקמת המשכן. זה לא היה פשוט להקים את המשכן, כי הכל זה סודות עליונים במשכן ובכליו. ומשה רבנו ידע את כל הסודות הגדולים, ועל ידי זה ייחד ייחודים וככה הוא הקים את המשכן. ואז נתגלה הקדוש ברוך הוא ושכינתו, וירד הענן והשם יתברך על המשכן והיה ייחוד נורא בעולמות העליונים והתחתונים, 'ויסע הענן את אוהל מועד, וכבוד השם מלא את המשכן'.

איך הקדוש ברוך הוא אוהב אותנו ובחר בנו והשרה שכינתו בתוכנו. כל עם ישראל היו מצפים לראות שירד הענן על המשכן, והיה אור גדול כזה, ומשה רבנו וזה לדבר כזה יחד עם עם ישראל.

'דרך ארץ של משה רבינו'

אחרי שירדה השכינה על המשכן, משה רבנו בעדינותו לא נכנס למשכן ומחזה בחוץ - "ולא יכול משה לבוא אל אוהל מועד, כי שכן עליו הענן, וכבוד השם מלא את המשכן". הקב"ה רואה שהוא לא בא, וקרא לו 'מוישה', מוישה'ה', ורק אז בא משה רבנו ונכנס לקודש הקודשים והיה מדבר עם השם מבין שני הכרובים. כמו שכתוב בהתחלה "ויקרא אל משה וידבר אליו ה' מאוהל מועד לאמר". הקדוש ברוך הוא קודם כל קורא לו, ואחר כך דיבר אליו. הרי השכינה נמצאת במשכן ויש שם ייחוד גדול ונורא, וזה לא יפה שמשה ייכנס בלי רשות. לכן הוא עומד בחוץ, קוראים לו, ואז הוא נכנס. כמו שבבית של בן אדם אי אפשר להיכנס סתם, אלא צריך לדפוק בדלת ולקבל רשות, ואז אתה יכול להיכנס.

'לא להתעלם מאיתותים'

גם באוטו שאדם נוסע יש לפעמים נורה שנדלקת, וזה מראה שיש איזה בעיה שצריך לבדוק.

היה אחד הנהגים שבמכונית שלו איזו נורית אדומה דלקה, ולא היה לו עצבים לבדוק את העניין. אבל אדוני, זה מראה לך שאתה צריך לבדוק איזה עניין. לך תבדוק. אך הוא אמר: אין לי כוח עכשיו לבדוק...

אחרי זמן מה של צפצופים החליט שנמאס לו,

אז מה הוא עשה? פתח את מכסה המנוע, ואיפה שהחוט ששייך לנורה המצפצפת, עקר אותה ונסע לדרכו, ואמר - 'הנה אתה רואה? שקט עכשיו, הנורה לא נדלקת...'.

מפי מרן מ"ר גדול המקובלים

הרב בניהו שמואלי שליט"א

מידי יום שלישי בשעה 18:00 | בישיבת המיישר' | רח' אורט ישראל 4 בת ים

השיעור השבועי
דף היומי מוסר והלכות

משולחן המלך

לעשות לו, עושים את זה לבהמה. לכן כתוב 'אדם כי יקריב מכם', 'מכם' - 'מידה כנגד מידה', לומר לו שכל מה שצריך לעשות לאדם, עושים עכשיו לבהמה, וזה כפרה על האדם. לכן צריך להתוודות ולבכות ולהתחנן.

מעלת הוויתור

בכל קורבן יש 'חי צומח ודומם' - 'הבקר' או 'העופות' זה 'החי'. ה'צומח' זה - ה'מנחות', וה'מלח' זה - ה'דומם', וזה מכפר על האדם.

אחד מהדברים הגדולים שהם מכפרים, זה שאדם מוותר. וויתור זה כמו קורבן, ובשמיים אוהבים ורואים שהוא מוותר, ומוותרים לו גם כן.

צריך לדעת גם להיזהר לא לפגוע בחברו, ולוותר לו. ואפילו שהוא פוגע בו, לשתוק. וזה עושה בשמיים פעולה גדולה כמו קורבנות.

הצלף המוסרי

הבן איש חי מביא משל: על אחד שהיה צלף גדול, וכשהוא רוצה לקלוע באיזה דבר, על הנקודה, בדיוק הוא קולע ולא מחטיא את המטרה.

היו אומרים לו למשל: 'אני רוצה שתכניס את הכדור לאוזן שלו של הבן אדם הזה שנמצא רחוק', ובדיוק בתוך האוזן קולע לו את הכדור. המלך שמע על זה ואמר 'אני גם צלף, רוצה לעשות איתי ביחד קליעה למטרה?', נעשה תחרות. והמלך התחיל, ובכל קליעה הוא פספס במלימטרים מועטים. 30 פעם הוא פספס. ואמרו לו, נראה עכשיו את הצלף הזה!.

מה הוא עשה?, הוא פספס טיפה יותר מהמלך בכל קליעה. אחר כך עשו סעודה גדולה לכבוד זה שהמלך קלע למטרה, ושהוא הצלף הכי טוב... אומר לו: 'תגיד לי איך אתה תמיד קולע למטרה, ועכשיו לא הצלחת?', אמר: 'אדוני המלך, שים לב איפה שאני קלעתי, בכל ה-30 קליעות שלי זה באותה נקודה. והייתי יכול לקלוע את כל ה-30 בתוך המטרה עצמה. אבל מפני כבודו של המלך, ושל לא לפגוע בו, לא עשיתי זאת!.'

זה מוסריות, שאדם צריך להיזהר לא להתגרות באף אחד, ותמיד לתת את הכבוד לשני. ראה המלך שיש לו מידות טובות, והעשיר אותו המלך.

במקום קורבן ומתמטע חלבו ודמו של המתענה וזה נחשב כאילו הקריב את חלבו ודמו.

טוב לפעמים להתענות

הגאון חיד"א אומר ששלושת הדברים האלה רמוזים בספר 'ויקרא' - 'ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאוהל מועד לאמר דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם אדם כי יקריב מכם קורבן להשם'. 'אוהל מועד' - זה רומז ל'תורה' אוהלה של תורה, ושמה היה 'ארון הברית' והלוחות. 'לאמר' - זה 'תפילה'. 'אדם כי יקריב מכם' - זה 'תענית'. 'מכם' - שמקריב מעצמו.

ועכשיו זה זמן שיש צרות בעולם ויש בעיות, זה טוב לפעמים שאדם יתענה, כמו למשל: בערב ראש חודש, זה טוב שכל אחד יתענה. לא יחשוב רק על עצמו, אלא צריך לחשוב על עם ישראל, מה יהיה איתם. וכשהוא עושה תענית, רואים בשמיים שאכפת לנו. והעיקר זה התשובה.

האדם גרם שוב להקרבת קורבנות

אדם הראשון הקריב 'פר מקרין מפרים'. גם קין והבל הקריבו 'קורבן'. נח הקריב 'קורבן'. גם אברהם אבינו כמו שכתוב 'מהרי שלוש סאים קמח'. ואל הבקר רץ אברהם, ויקח בן בקר רך וטוב, ואומרים רבותינו שזה קורבנות.

אחרי שקיבלנו את התורה כבר לא היינו צריכים קורבנות, כי התורה זה כנגד הכל. אבל כיוון שעם ישראל חטאו בעגל, עוד הפעם חזרו כל הקורבנות. אז האדם, כיון שחטא - מקריב קורבן, ומראים לו שמה שהיה צריך

הגדולה ועם ישראל היו שקועים ממש ב-מ"ט שערי טומאה, הקדוש ברוך הוא רצה להוציא אותנו כ'קטן שנולד'. הרי הייתה טומאה גדולה ועם ישראל היו בצרה, והקב"ה השפיע אורות גדולים, וחזר 'הפרצוף העליון' וה'מוחין' - ב'עיבור'.

כמו שאדם ישן, המוח שלו בלילה עולה למעלה. אותו דבר ה'אמא העליונה' יש בתוכה כל 60 ריבוא נשמות של עם ישראל, ובכל לילה, כל עם ישראל 60 ריבוא הנשמות, עולים להתחדש אצלה, והיא לוקחת כל נשמה ומנקה אותה ומסבירה לה: 'תראי מה עשית היום, יא א'בני, תשב, תדאג לעצמך, לא תעשה בלגן. איזה שבת הייתה לך, זכית! תמשיך כך...', ואם הוא לא 'הולך' טוב, היא מנקה אותו, ועושה אותו 'חדש'. לכן אנחנו כל יום מברכים 'ברוך אתה השם... מלביש ערומים' שזה מתייחס לנשמה. אותו דבר זה הבן הבכור העליון שבגלל שהיה טומאה נוראה, מה עשה הקדוש ברוך הוא? הכניס אותו לבחינת 'עיבור'.

תחליף לקורבנות לעתיד לבוא

ועכשיו בעזרת השם מתחילים 'זמן חדש', ולא סתם מהשמיים נתנו לנו את ספר 'ויקרא' שזה ה'קורבנות'. למעשה ספר 'ויקרא' הוא הכי עשיר במצוות. ספר בראשית יש בו רק שלוש מצוות. ספר שמות יש בו 111 מצוות. אבל 'ויקרא' יש בו 247 מצוות.

מתי לימד הקדוש ברוך הוא את משה את סדר הקורבנות? מ-א' בניסן עד א' ב'אייר'.

אמר משה רבנו: 'ריבנו של עולם, יבוא זמן שבני ישראל יהיו בגלות, ולא יהיה להם קורבנות, מה נעשה איתם?'. אמר לו הקדוש ברוך הוא: 'יש דברים שהם שקולים כנגד הקורבנות. דבר ראשון זה 'תלמוד תורה' במקום קורבן כמו שכתוב בגמרא במסכת מנחות, 'כל העוסק בתורה, כאילו הקריב כל הקורבנות. כמו שכתוב זאת התורה, לעולה למנחה לחטאת ולאשם'. כלומר, 'לעולה' פירושו - 'לא צריך עולה' והתורה זה במקום. דבר שני זה 'התפילה', ודבר שלישי זה 'תענית' שבאה

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי שי בן רות ה"ו
ודעייתו הצדקנית
יסמין בת פאני תחי'
וילדיהם הנעימים
השם ישמרם ויחייהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

למסירת שמות לתיקון הנפטרים
הנערך בכל ערב ראש חודש

שולחן 03.5520004 7

משולחן המלך

לפני יציאת מצרים, אמר להם הקדוש ברוך הוא "בעשירי באחד לחודש.... ולקחתם לכם איש ששה לבית אבות ששה לבית". ששה זה בגימטריה 'כפרה', וזה יהיה כפרה עליכם. 'ומה תעשו איתו? תתפסו אותו באוזן ותמשכו אותו אליכם לבית ותקשרו אותו לכרעי המיטה', וכל זה ביום שבת.

והשבת הזאת נקראת 'שבת הגדול'. השנה זה יוצא בדיוק כמו בזמן יציאת מצרים, שפסח ביום חמישי, ועשור לחודש זה ביום שבת.

'היהודים קונים טלאים בשבת'

המצרים איך היו עובדים את העבודה זרה? היו לוקחים את השה והיו מדברים לו באוזן, ומהאוזן היה יוצא שד שהיה מדבר איתם. ולכן אמר להם הקדוש ברוך הוא: 'תמשכו אותו מהאוזן שלו, מאיפה שיוצא השד, ותעשו בהם שפטים'. והיו לוקחים את השה מהאוזן, והיה צועק מזהה, מזהה, ולא היה להם למצרים איך לעזור לע"ז שלהם. וזה היה בשבת. ולמה דווקא בשבת? הרי עם ישראל שמרו שבת.

אלא כשמשנה היה צעיר בבית פרעה, ביקש מפרעה ואמר לו: "תשמע, זה לא חוכמה מה שאתה עושה שאתה נותן להם לעבוד ולעבוד כל כך הרבה, והם עובדים עבודת פרך. אתה רוצה אפקט טוב של עבודה? תן להם יום אחד מנוחה, ככה זה הולך בעולם'.

אמר: 'טוב, תבחר להם יום אחד שינוחו בו'. אז משה מה עשה? בחר את יום השבת ונתן לעם ישראל מנוחה ביום שבת. כי הטומאה והעבודה זרה שלהם הייתה קליפה קשה מאוד, ולהכניע אותה אי אפשר אלא רק ביום שבת שיש לו קדושה גדולה. בשביל להכניע את טומאת מצרים צריך הרבה אור והרבה כוח, ולכן אמר להם: "ולקחתם לכם בעשור לחודש ביום השבת". ואז הם הלכו לשוק לקחת טלא, והיה רעש גדול במצרים שהיהודים באים עם בגדי שבת.

אף פעם הם לא יוצאים לשוק בשבת. מה קרה להם? והם מסתובבים בשוק ומחפשים טלה. נהיה רעש גדול מזה, ושאלו 'מה קרה לכם היום?'.

'מדוע בחרו המצרים ב'טלה' כאלוה?

חודש 'ניסן' מזלו 'טלה' והכל פורח בחודש הזה. ה'טלה' היה העבודה זרה של המצרים. ולמה החליטו על 'טלה' כעבודה זרה שלהם?

פרעה היה קליפה גדולה מאוד וחכם, והוא ידע ש'ניסן' זה ראש החודשים, ומזלו של חודש ניסן זה מזל 'טלה'. אז הוא אמר 'אני אקח את ראש כל המזלות, ואני אעבוד אותו, ואני אצליח'.

ולא רק זה, אלא בחודש 'ניסן' זה המזל הכי טוב, כי הכל פורח מחדש והכל גודל והאקלים מאוד מאוד טוב, והריחות של ההדרים מאד יפה, ולכן אמר 'אני רוצה את זה, ניקח ונעבוד אותו', וזה התאים לו מכל הצדדים וחשב שיש בכך רווח גדול מאוד.

זה החודש שלכם לא שלהם'

כשיעקב אבינו ובניו ירדו למצרים, אמר להם יוסף: 'תגידו לפרעה שאתם רועי צאן, "כי תועבת מצרים כל רועה צאן", כי זה האלוה שלהם. ואלה שמטפלים בצאן, גם כן כמו עבודה זרה. ופירוש המילים 'תועבת מצרים', לא הכוונה דבר תועבה, אלא הפירוש הוא שהשם של העבודה זרה שלהם זה 'תועבה'. תראו איזה משוגעים. אך הקב"ה אמר להם לעם ישראל: "החודש הזה לכם", הוא שלכם, ולא שלהם. ותראו שבעיצומו של החודש, בעיצומו של מזל 'טלה' בט"ו בחודש, בזמן שהמזל הכי פורח באמצע החודש שהלכנו מאירה ומלאה, בדיוק אז אני מוציא אתכם ממצרים, כדי שהם יראו שהם 'אפס' גדול. הם חושבים שיעבדו את מזל 'טלה', אבל לא יצא להם מזה שום דבר.

'ביטול ארבעת המזיקין ע"י קריאת שמע'

אומר הגאון חיד"א שיש ארבעה ראשי מזיקין - עוון, משחית, אף, חמה'.

כך אנחנו אומרים כל לילה: 'והוא רחום יכפר עוון ולא ישחית והרבה להשיב אפו ולא יעיר כל חמתו'.

בספר 'ארץ החיים' על ה'תהלים' הוא מביא סגולה איך אדם מבטל את המזיקים האלה, על ידי פסוק 'שמע ישראל השם אלוהינו השם אחד'. האותיות הראשונות של 'שמע' ו'אחד' זה 'שד'.

והאותיות שנשארו מ'שמע' הן מ', ע', שזה ראשי תיבות של 'משחית עוון'. מאותיות 'אחד' נשארו א', ח', שזה 'אף חמה'.

ואומר הגאון חיד"א שהקורבנות מבטלים את כל ארבעה המזיקים הללו, וזה רמז בראשי תיבות של הקורבנות 'עולה, מנחה, חטאת, אשם', כנגד 'עוון, משחית, אף, חמה' ודבר פלא הוא ש'קרבן' זה בדיוק גימטריה 'ארך אפים' ושניהם עולים בדיוק 352. כי הקורבנות הם מבטלים את המקטרגים ומשתיקים חרון אף.

'ליל הסדר יותר מיום הכיפורים'

ועכשיו מתחילים את ההכנות הגדולות - 'ליל שימורים הוא לכם'. יותר מיום כיפור הלילה הזאת. לפי הסוד, ביום כיפור עולים למדרגה הכי קטנה של החוכמה, ב'מלכות דחוכמה'. ביום הזה בחג הפסח, מקבלים כל ה'מוחין' של החוכמה ולא רק את מדרגת ה'מלכות', פעם אחת ב'פנימיות' שזה בתפילה, ופעם אחת ב'הגדה' שזה בחיצוניות'.

'ואני קרבת אלוהים לי טוב' - אם אדם מתקרב להשם, השם מתקרב אליו. איך אמר דוד המלך 'השם צילך על יד ימינך', הקדוש ברוך הוא מתנהג עם האדם כמו שהוא מתנהג איתו, כמו צל. איך שהוא פותח את חיד, השם פותח לו.

מוסדות המיש"ר תככ"ץ
פרנס יום

החם יום רבינו ב' באב התשפ"ד
הלימוד והתפילות בישיבה יחזו לע"נ

יקירך פלוני

הוקדש ע"י ה'ה' פלוני אלמוני חז"ר ויה"ר שיוכה לשפעה ברכה
העלילה פרנסה טובה ובשפע, נחת ושמחה בריאות איתנה,
אריזות ימים ושנים בטוב ובנעימים וכל מילי דמיטב אמן.

להקדשות:
03-552-0004

באפשרותך להיות משותפיו של מו"ר הרב בנימו שליט"א, בתרומת 500 ש"ח פעמי, ואברכי המוסדות ילמדו להצלתכם, שלט זה מודבק בפתחים של כל בתי המדרש של המוסדות הקדושים

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי דוד בן אסתר הי"ו
ודעייתו הצדקנית
נטלי חיה בת רשל תחז'
וילדיהם הנעימים
השם ישמרם ויחיהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

משולחן המלך

צדיק באמונתו יחיה

דיבורים קדושים בענייני "אמונה"
מאת הרב יוסף עבדלחק שליט"א
מאברכי המוסדות

"והקריב מן התרים או מן בני היונה"

(פ"א פס"ד)

התורה אומרת שאדם שרוצה להקריב קורבן עולה ואין ידו משגת להביא כבש יביא לקרבן עולת העוף שזה או תור או בן יונה ויש לשאול מדוע מביאים לקרבן העוף רק תורים או בני יונה? הרי יש עשרים וארבעה מינים של עופות כשרים, ובהם עופות גדולים ויפים כמו השליו. הרבה יותר מכבוד להביא אותם לקרבן מאשר להביא בן יונה או שני תורים!

מבאר הרמב"ם: לתורים ולבני היונה יש מעלה מיוחדת. התור – נאמן לבן זוגו, ואם בן זוגו נאבד או מת, הוא נשאר באבלו עד סוף ימיו ולא תר אחר בן זוג חדש. וכמו כן היונה – לא עוזבת את הקן לעולם. גם אם לוקחים לה את האפרוחים או את הביצים או מכים אותה, היא שבה לקנה. **אומר הקב"ה:** מי שנשאר נאמן, ממנו יתקח קרבן!

ממשיך הרמב"ם: "וכן ישראל לא יחליפו בוראם" – בני ישראל לא עוזבים את אמונתם בה' ותורו, ונשארים נאמנים אליו גם כשאנשים מצליחים, וגם כשלא הולך להם, ואף כשהורגים אותם על קדושת שמו יתברך. **מספרים על רבי שלמה זלמן אויערבך זצ"ל** את הסיפור הבא: הרבנית שלו נפטרה "בשערי צדק", ומיד אחרי הפטירה הוא ירד במעלית של בית החולים כדי להתחיל להתארגן להלוויה. לאחר שהמעלית ירדה קומה אחת, היא נעצרה, ונכנס אברך שלמד בבחורות בישיבת "קול תורה".

האברך זרח מאשר, ושייתף את ראש הישיבה בשמחתו: "אני נשוי כבר כמה וכמה שנים, ולא זכיתי לילדים, ועכשיו אני ברוך השם יוצא מחדר לידה. זכיתי לילד!"

מיד בשמעו זאת, אורו פניו של רבי שלמה זלמן. בהתרגשות ושמחה גדולה הוא חיבק את אבי הרך הנולד, והרעיף עליו שפע של ברכות חמות.

כאשר הגיעה המעלית לקומת קרקע, יצאו רבי שלמה זלמן והאברך, ושם מצאו את כל בני משפחת אויערבך בוכים בכי מר ונורא.

שאל האברך בפליאה: "מה קרה?" **אמרו לו:** "הסבתא נפטרה לפני כמה דקות! סבא יורד עכשיו ממש מחדר הפטירה שלה".

לא יאמן כי יסופר,

וזה דוגמה איך יהודי צדיק לנהוג, לא משנה באיזה מצב הוא נמצא אפילו הגרוע מהכול מיטתו מוטלת לפניו והוא הולך בעושר בליבו מחמת ידיעתו שמה שהשם עושה בעולם זה הכי טוב בשבילי.

שנוזה להגיע לאמונה הזאת אמן ואמן שבת שלום וחודש טוב ומבורך

לכן התחילו באותו השבת קטטות גדולות בין הגויים, ולכן זה נקרא 'שבת הגדול', והתקיים בו 'למִפְּנֵי מִצְרַיִם' בכבודיהם כי הבכורות יצאו להילחם והיכו את המצרים. הם הלכו לפרעה ואמרו לו 'תשמע, תשלח אותם מפה', אך הקדוש ברוך הוא הכביד את ליבו ואמר: 'לא'. בשום אופן לא'. ולכן זה נקרא שבת הגדול על שם הנס הגדול.

'הדרך שהקב"ה גרם לעם ישראל לעשות ברית'

הזוהר הקדוש אומר שבשבת זו נתגלה החסד הגדול של הקדוש ברוך. מה היה עם עם ישראל? הם היו בבחינת "ואת ערומם וצריה" ואין להם זכות לצאת.

נתן להם שתי מצוות – דם הפסח – ודם המילה. אמר להם: 'תעשו שתי המצוות האלה, ואתם יוצאים מפה'. בסדר, דם הפסח אין בעיה לעשות, אבל 'מילה', לא כולם רצו. מה עשה הקדוש ברוך הוא?

אמר להם: "תשמעו, אני רוצה שתשחטו את הפסח, ואחרי זה תִּצְלְו אותו, כי הפסח נאכל 'אלא צלי' ולא מבושל, כדי שִׁיֵּצֵא ריח טוב. וגם שלא יהיה מכוסה ויגידו- 'זה לא טלה אלא עז', ולכן שיהיה גלוי שכולם יראו אותו ראשו על כרעיו ועל קרבו'. כשהיו עוברים שם המצרים, היו אומרים 'זה לא טלה, זה עז', והוא היה מרים את הראש כששורפים אותו ואומר 'מִיָּהּ, אני טלה, אני לא עז...'

ואיפה הם שחטו אותו? הקדוש ברוך הוא לקח אותם 'על כנפי נשרים' על העננים והביא אותם לבית המקדש אל מקום קודש הקודשים, ושם שחטו אותו, ועלו לעננים בחזרה, וברגע אחד הביא אותם חזרה כל אחד לבית שלו, ואז שמה הם צלו אותו. והיה יוצא ריח של הצלי, והקדוש ברוך הוא עָרַב בזה 'ריח גן עדן'. וכל מי שלא מָל, לא יכול לאכול. **ועכשיו כל אלה שלא מלו הייתה יוצאת להם הנשמה מהריח הזה, ולכן כולם הלכו למוול.** כל עם ישראל מלו את עצמם, וכך נהיה דם הפסח ודם המילה. הקדוש ברוך הוא גידה אותם עם הריחות.

'אפילו המלאכים היו נטמאים'

"משכו וקחו לכם צאן" – 'משכו', הכוונה מִשְׁכוּ ידיכם מעבודה זרה. עם ישראל היו נטמאים בתוך מִט' שערי טומאה במצרים שזה היה משהו נורא ואיום. עד כדי כך 'ועברתי אני ולא מלאך, אני ולא שרף', כי אם היה יורד מלאך גם לא יכול לצאת משם וגם היה נטמא.

לכן רק הקדוש ברוך הוא יכל להוציא אותם. וזה רמזו בתיבה 'פסח' – 'פסח' אותיות 'ח' פעם ס'. כלומר, תעשה שמונה פעם שישים, יוצא 480 שזה גימטריה של פלונית

ראו שהיהודים קונים טלה וכל אחד משלם... וקושרים אותו לרגלי המיטה.

'קעקוע של צפרדע בגוף כל מצרי'

עם ישראל אומר להם למצרים: 'תשמעו עכשיו ושימו לב מה שאנחנו אומרים לכם – זה הטלה, אמר לנו הקדוש ברוך הוא, 'לקשור אותו לכרעי המיטה למשך שלושה ימים, והיום הרביעי זה יוצא יום רביעי בשבוע שזה ערב פסח, אנחנו נשחט אותו ואת הדם שלו נשים על הבתים, והקדוש ברוך הוא יעבור בכל בתי מצרים בליל החג, וישחט את כולם, את כל הבכורים של מצרים'.

המצרים ידעו, שכל מה שאמר משה, זה אמת. הרי הם ראו מכת דם, מכת צפרדע, מכת כינים, ערוב, דבר. ולא סתם, אלא המכה הייתה באה והייתה מודיעה להם. כלומר, שבוע לפני כן היה התרועה... התרועה לא בטלפונים, אלא היה כתוב להם על הגוף חותמת – 'צפרדע', 'צפרדע' על כל הגוף, וגם צורה של צפרדע מצויר. כך כותב הרב 'קול ששון', חכם ששון מבבל. הוא כתב את זה אצלו בספר, והוא כותב שהוא קיבל את זה מרבותיו, שכל מכה הייתה מודיעה שבוע לפני שבאה המכה, והיה כתוב 'מכת צפרדע' והיו מצוירים צפרדעים. ועכשיו אדם רוצה למחוק את זה, אך זה כמו קעקוע בפנים בתוך העור. וכך יוצאת לו הנשמה, כי כל המצרים איפה שהם הולכים רואים 'צפרדע' על כל אחד. כל זה עד שהבאה המכה. אחר כך כשהיא הולכת באה מכה חדשה 'מכת כינים'.

'הסיבה ששמה שבת הגדול'

ועכשיו במכת בכורות מה נהיה? הם רואים שכתוב על גופם 'מכת בכורות', ועל הגוף שלהם מצטייר הבכור של הבית... הבכור של אותו בית מצויר ורואים אותו איך שהוא מת... והבינו המצרים שזה מה שהולך להיות...

רוצים לקבל את העלון באופן קבוע?

<< להפצת העלון
בבית הכנסת שלכם:
צרו קשר בטל: 077-5122948
והקליטו את הודעתכם למערכת:
שם מלא, מס' טלפון לחזרה,
שם בית הכנסת, כתובת ועיר

<< להצטרפות במייל:
שלחו מייל לכתובת
office@mrbs.co.il
עם הכותרת 'הצטרפות לקבלת
העלון למייל'

יחד נרבה תורה ונפיץ אור!

כל תשובתו שלום

לימוד מידות התענוגות ודרכים בדרכי
התענוגות "במידות טובות" והתענוגות דרך
אין מאת הרב משה אהרן זוארץ
שליט"א
מאמרי המעשרות

מה חשוב היום כהקדמת קרבנות?

השבת קוראים אנו פרשת ויקרא הפותחת את החומש השלישי - ויקרא הנקרא גם תורת כהנים על שם היותו מלא וגדוש דיני הקרבנות השייכים בעיקר לעבודת הכהנים במקדש.

היום, נכון לכתובת שורות אלו, עדיין עוד לא זכינו לבניין בית קודשנו ותפארתנו, והלוואי שנוכל לכך בקרוב לראות כהנים בעבודתם ולוויים בדוכנם וישראל במעמדם.

ועד אז רבותינו למדנו על מספר דברים המועילים ומסוגלים להגנה, כפרה ושמיחה על האדם במקום עבודת הקרבנות.

אחד מהדברים הללו הוא ענין אכילתו של האדם וכך אמרו רבותינו בגמ' במסכת ברכות (נ"ה ע"א) עכשיו שאין בית המקדש קיים, שולחנו של אדם מכפר עליו. שולחנו האדם הוא מעין מזבח, ואכילת האדם עליו בקדושה ובטהרה היא כהקדמת קרבן, לכך חשוב להקפיד על כשרות המאכלים שיהיו כשרים בתכלית ללא פקוק, והברכות על האכילה והשתיה יאמרו במיתון ובכוונה ויש להטעים הדברים בעצת רבנו יהודה צדקה זצוק"ל ראש ישיבת "פורת יוסף" לחלק את המידת הבירה 3 (ברוך אתה ה' עזירה אלוהינו מלך העולם עזירה וימשיך ויסיים הברכה) ובכך גם מעורר האדם עצמו לכוונת הברכה באמרו אותה.

בנוסף על האדם לכוון באכילתו שיהיה לו כח לקיום גופו לעשות רצון ה' תורה, מצוות ומעשים טובים, בכך זוכה האדם לקדש את החומר - להפוך את הדבר הנגשמי, החומרי לרוחני וקדוש.

מבואר בספרים שלאדם יש היתר לאכול את החי - הבהמות והחיות אותם שהיתרה התורה אכילתם לאדם ובתנאי שהאדם אוכל בהיתר ובקדושה כדמות אדם, שאם האדם חי כבהמה ואוכל שלא בקדושה, יש לבהמה טענה עליו והיא: אדם שאוכל אותי בקדושה הוא מרומם אותי מדרגת חי לדרגת מדבר [שכידוע 4 חלקים ישנם בבריאה: דומם, צומח, חי, מדבר] ולכן אני מסכימה, אולם אם האדם אוכל אותי הוא מדבר שמתנהג כבהמה דרגתו חי כמוני ולמה לי זה הדבר, הרי אינני מתעלה בכך ומעדיפה הייתי להישאר חיה ברפת.

וכאשר האדם מכוון במעשיו לשם שמים, עושה הוא נחת רוח ליצורו ומעלה את הבריאה יחד עימו וזה: "בכל דברך דעהו" - בכל פעולה שהיך עושה אף הגשמי, דע את אלוהים ועובדה וכוון הדברים לשמו.

סיפר ר' חיים מוואליצ'ין זצ"ל על רבו הגאון מוילנא שרורות רעות פחדו ממנו וכאשר שאלו אותו מדוע הרי אינו עושה תעניות?

והשיבו הרוחות: "אוי לנו מאכילתו ששקולה כהקדמת קרבנות".

וודאי שאנו לא בדרגת הגאון מוילנא, אולם עלינו החובה והזכות להשתדל שאכילתנו יהיו לשם שמים, ולברך בכוונת הלב.

בנוסף לדברינו בגמ' בברכות שם נראה הפשט שנתינת האדם מלחמו לעני ולזקק היא מכפרת על האדם והיא מעין הקרבת קרבן, והדברים מכוונים יחדיו, על האדם לאכול בקדושה ולא לשכוח לתת ולדאוג לאלו שאין להם את היכולת כמותו.

ובפרט עכשיו שהזמן גרמא ואנו כפסע מחג הפסח הקרב, ובא, ונהגו ישראל להדר ולתת 'קומחא דפיסחא' - צדקה לעניים ולעמלי תורה שיהיה להם מצרכים לחג הפסח, ואשרי הוזהב להדר במצוה זו, וכל המורכב בה הרי זה משובח.

והיה רצון שנוכל שיהיו כל מעשינו לשם שמים ולנחת רוח לפני ה' יתברך, אמן.

1. ר' יהודה הלוי זצ"ל בספרו המפורסם הכוזרי מחדש שיטת דרגת חמשת בבראיה וזוא: יהודה.

משולחן המלך

קמחא דפסחא ללא בושה

כתוב ב'זוהר', שאדם לא רק לבדו ישמח בבית שלו, אלא שישמח אנשים. למשל יש לו שכן, משפחה עם ילדים, תלמיד חכם, והוא יודע שקשה להם, תן לו בשפע. כי אתה לא יכול להכין בעצמך את האוכל בשבילו, כי זה 'פסח' וכל אחד רוצה להכין לעצמו. מלבושים הוא יודע לקנות לבד ואתה לא יכול לקנות לו. לכן, תן לו כסף. כי הרי כתוב, שהקדוש ברוך הוא ב'ליל פסח' יורד עם פמליא של מעלה ובורק בבתים. ועכשיו הוא רואה בית שזה עני מרוד, ורואה שיש לו מכל טוב של העולם. אומר לו 'מי הביא לך?', אומר 'זה פלוני'. אומר: 'אם ככה, בשמיים גזרו עליו שהשנה הזאת יהיה לו שפע, יהיה לו ברכה, יהיה לו הצלחה, יהיה לו ילדים טובים, יהיו לו שמחות...'

פה אני תמיד אומר ששישיבת 'נהר שלום' יחד עם הסניף ב'ישיבת המייש"ר' זכתה ועכשיו עושים את זה בגדול, ואין מושג 'כמה כסף זה עולה?', וזה עולה הרבה מאוד כסף, ומשתדלים חזק בכל הכוחות להשפיע שפע כזה. פה בישיבה יש 'קמחא דפסחא', אך לא קוראים לו לבן אדם לבוא לקחת, אלא שולחים לו עד הבית עם שליחים שמביאים לו שק גדול של תפוחי אדמה, ארגו תפוזים, ארגו תפוחים, מצות, ארבע יינות כל סל כזה שרוצים לתת לבן אדם זה עולה 1000 ₪, ואדם שרוצה לתרום למשפחה, שתי משפחות, 10 משפחות, וכמה שהוא מבקש, נותנים את זה לזכותו. לפעמים באים אנשים שהם יצרנים ואני אומר להם: 'יש לך חולצות לאברכים?', ויש אחד שפעם הביא לנו מה זה נעליים... ואחד מביא חולצות... ואחד מביא חליפות... ואנחנו צריכים עבור 1000 משפחות שאנחנו מחלקים להם. ובדואי מי שלוקח על עצמו לשמח את הלבבות, הקב"ה ישמח אותו כהנה וכהנה, ויהיה לו ולבני ביתו פסח כשר ושמה, ושנה שמחה ופורחת ומוצלחת. אמן.

ל'ל.י.ת' שזה היה הטומאה הנוראה במצרים שאין כמותה.

לכן היה תמיד אומר לנו רבי אברהם רפול 'איך תדעו באיזה שנה עם ישראל יצא ממצרים?' - 'ב'שבת הגדול', במילה 'שבת' שנת 'ב' אלפים ת (דהיינו 400), 'הגדול' זה 48 בגימטריה וככה אתה יודע מתי עם ישראל יצא ממצרים.

ב' תירוצים לאמירת כחצות ולא כחצות

אמרו לו למשה 'מתי אתם יוצאים ממצרים?', אמר להם לאצטגניני פרעה: "כחצות הלילה". 'מחר, כמו הרגע הזה כחצות הלילה אנחנו יוצאים ממצרים'. למה לא אמר להם 'בחצות' אלא 'כחצות'?

הגמרא אומרת שפחד שמא יטעו אצטגניני פרעה בחישוב זמן חצות.

אך ה'זוהר הקדוש' אומר 'לא צריך את זה. אלא הסיבה היא, כי מחר בלילה אין חצות! אלא הכל אור והכל מאיר כשמש. ולכן אמר להם 'כמו עכשיו, כמו החצות של עכשיו', כי מחר לא יהיה חצות לילה, אלא מחר הלילה יאיר 'כחשיכה כאורה'.

לילה ללא פשט

לכן תראו דבר גדול, שהכוונות של ליל 'פסח' אין כמותם כל השנה. ולא סתם אומרים 'הל' בלילה. ראייתם פעם שאומרים 'הל' בלילה?

אלא לפי ה'זוהר' זה מובן, כי זה 'הל' ביום ולא 'הל' בלילה. כי לפי המקובלים ולפי הזוהר, הכוונות שמכוונים המקובלים, זה כאילו עכשיו נמצאים ב'מוסף'. כלומר, מביאים כאלה 'מוחין' גדולים בתפילה, שאין אף לילה בשנה כדוגמתה, ואפילו לא יום 'כיפור', אלא רק הלילה הזאת. וזה בחינת 'נס' וזה סדר משונה מהרגיל, ולכן כתוב 'ליל הסדר', וזה לפי הסדר ואין פה 'פשט'. ואיך יודעים זאת? 'סדר' - 'סוד דרש רמז', ואין 'פשט'.

לכן בלילה הזאת 'חייב אדם לראות עצמו כאילו יצא ממצרים'. באף לילה ואף חג וגם לא בשבת, אסור לאדם להראות עצמו עשיר הכי גדול בעולם, אלא צריך הנהגה נורמלית - כלים פים, והכל לעשות יפה יותר מיום חול. אבל לא מי יודע מה... אך ב'ליל הסדר', צריך הכי יפה שאתה יכול - זהב, כסף, וכלים הכי פים שיש, כדי להראות שאנחנו 'בני חורין' ועשירים. אפילו אדם ליווה כלים וישים על השולחן שיראה שהוא מיליונר. זה הסדר של הלילה.

הלימוד שלך יהיה עוד יותר טוב ועוד יותר טוב....

שיעור הדף היומי
מפי הרה"ג דן גבאי שליט"א

דף היומי במתיקות ובהירות, משניות יומיות, נ"ך, מוסר, מעשיות והלכות

בימים: א, ב, ד, ה, בישיבת המייש"ר רח' אודט ישראל 4, בת ים
17:40 תפילת ערבית < 18:00 תחילת השיעור

בוא ותגלה שגם אתה יכול לסיים מסכתות בהנהגה ובהנאה

שותיה קלה וחמה
לרווחת הלומדים

זוהר על הפרשה

הקב"ה לא מטריח על האדם אלא במה שידו משגת

הכהן יודע ברוח קדשו מידת שברון לבו של העני

(דף ט' ע"א) תא חזי דההוא קרבנא דמסכנא, קליל (נ"א קריב) מכללא בא וראה שאותו הקרבן של העני הוא קל מכל שאר קרבנות, בגין דלביה תביר לפי שלבו לב נשבר, ואף על גב דחשיב למחטי, אתעבר מניה ואע"פ שחשב לחטוא בכל אופן בקרבן העוף לכד עובר ממנו אותו החטא. דהא די ליה בצעריה, ודאינשי ביתיה כי כבר די לו זה הקרבן עם הצער שיש לו ולאנשי ביתו על חסרון מאכלם וכל צרכם, ועל דא כל קרבנא וקרבנא, כל חד וחד בלחודוי ועל כן כל קרבן וקרבן של כל אחד ואחד בפרטות, אשתמוצען בלהו לגבי כהנא נדע לכתן ברוח קדשו אם סגי ליה בקרבן העוף לפי שברון ליבו או שצריך להביא צאן ובקר ואין זה תלוי אם ידו משגת או לא.

מעשה בעשיר שחטא במחשבה וחזר בתשובה שלמה

עובדא ביהווא עתיא מעשה היה בעשיר אחד, דקריב קמי כהנא תרין יונין שהקריב לפני הכהן קרבן של שתי יונים, כד חמא ליה כהנא, אמר ליה, לאו דידך הוא האי קרבנא כאשר ראהו הכהן אמר לו אין זה קרבן שלך הראוי לך לפי מדרגתך. אתא לביתיה והנה עציב בא אותו עשיר לביתו והיה עצוב. אמרו ליה אחוי אמאי את עציב אמרו לו אחוי מדוע אתה עצוב. אמר להו, דלא קריב לי כהנא קרבנא דילי אמר להם העשיר על כך שהכהן לא רצה להקריב את הקרבן שלי. אמרו ליה ומאי איהו שאלוהו אחוי ומהו אותו הקרבן שהבאת איתך. אמר להו תרין יונין אמר להם שתי יונים. אמרו ליה, והא מן מסכנא איהו, ולא דידך אמרו לו אחוי והרי שתי יונים זה קרבן של עני ולא שלך. דהא כתיב, ואם דל הוא ואין ידו משגת וגו'. אלא קריב קרבנך שהרי כותב אם דל הוא ואין ידו

ולא עשיר כמון אלא אתה צריך להביא קרבנך לפי הראוי לך. אמר להו מאי איהו. אמר להם ומהו קרבן הראוי לי אמרו ליה חד תורא אמרו לו שור אחד אמר להו, ומה כל כך חמירא מחשבה דחטאה אמרו להם וכי כל כך חמור מחשבה של חטא שצריך להביא עליו שור אחד שלם, נדרנא דלא אסלק על לבאי מחשבה דחטאה אני נודר שיותר לא אעלה על ליבי מחשבה של חטא. מתמן ולחלאה מה עבר. כל יומא אשתדל בסחודתא, ובליילא תוה נאים מכאן ולחלאה מה היה עושה, כל יום היה עוסק בסחודה ובליילה היה הולך לישן, כד אתער, תוה קרי לאחוי, ואוליפו ליה מילי דאורייתא כשהיה מתעורר משנתו היה קורא לאחיו שילמדוהו דברי תורה, ותוה לעי עד דסליק יממא והיה יושב והוגה בתורה עד שעולה הבוקר. ואשתכח דאוליף אורייתא, ותוה קארי ליה יהודה אחרא ונמצא שלמד במשך הזמן את כל התורה והיו קוראים אותו יהודה האחר למד שנעשה איש אחר. יומא חד איערע ביה רבי ייסא סבא יום אחד פגש אותו רבי ייסא סבא, ותוה פריש נכסוי, פלגו למסכני ופלגו לסחודתא על ימא, באינון גברין פרישי ימין וראה שהוא מחלק את נכסיו חצי לעניים וחצי לסחודה על הים בשתופות עם יורדי הים באניות להביא סחודה כזול ממזרחים כדי למכרה במקומם. ותוה יתיב ולעי באורייתא והוא עצמו הפסיק לעסוק בסחודה והיה עוסק בתורה כל היום, כי בתחילה היה עוסק בתורה כלילה עם אחיו וכיום עוסק במסחר, ומאור שבה החזירו למוטב ועלה ונתעלה עד שדבק בתורה לגמרי ולא רצה לעסוק במסחר כלל רק בעסק התורה הקדושה להגות בה יומם ולילה וכל זה מתשובה שעשה על מחשבה אחת של חטא שהבין את חומרו הרב.

בני יתרו נסעו למדבר ופרשו מהתענוט כדי לעסוק בתורה

פתח ואמר פתח אותו עשיר לדרוש לפני רבי ייסא סבא על מה שכתוב (שמואל א טו) ויאמר שאול אל הקיני לכו סורו רדו מתוך עמלק. מאן הוא קני מי הוא הקני. אלין בני יתרו חמוי דמשה אלז הם בני יתרו חמוי של משה רבינו, דעברו קנא במדברא כהאי דדור שעשו להם קו במדבר כמו צפור דדור כדי שיהיה להם מקום ללמוד תורה, כמה דאת אמר כמו שכתוב, (תהלים פד) ודרור קן לה בצפור דדור שיש לה קן לדור בו כך הם נקראו קני מלשון קן שעשו להם לדור בו. בגין למלעי באורייתא כדי שיוכלו לעסוק בתורה הקדושה בלי הפרעות. דאורייתא לא בעיא תפנקין, ולא סחודתא כי הוצה לקנות דברי תורה שיכנסו בתוך מעיו צריך לפרוש מהתענוט העולם הזה ומעסק הסחודה שגורמת לו להוציא ראשו מהלימוד, אלא לאעמלא בה יממא וליילא. אלא צריך לעמול בתורה יומם ולילה בגין כך נטלו למדברא. מענוגא דיריחו ולכן בני יתרו נסעו למדבר ופרשו מהתענוט שהיה להם ביריחו, דהא הוא דכתיב וזהו שכתוב, (שופטים א) ובני קיני חותן משה עלו מעיר התמרים שעל ממנה שהיה עיר התמרים מקום תענוגים כדי לעסוק בתורה הקדושה וגו'.

(דף ח' ע"ב) אם עולה קרבנו מן הבקר. (ויקרא א) אמר רבי יוסי, מאי שנא מן הבקר לעולה, ומן הצאן לעולה, ומן העוף לעולה למה עשתה התורה ג' פרשיות לעולה אם עולה קרבנו מן הבקר ואח"כ ואם מן הצאן קרבנו ואח"כ ואם מן העוף. אי כלא חד, בגין מה שנא דא מן דא, דהא מן כלא אתעביד חד מלה אם הכל הוא בחינת עולה על עון אחד למה צריך לשנותם זה מזה הרי מכולם נעשה ענין אחד וכי לאחד יכופר בדרך אחת ולאחד בדרך אחרת. אלא יש לבאר, מאן דאדבק ידיה לדא מי שמשגיח ידו לזה, מקריב מן הבקר. ואי לא יכיל, ואם אין ידו משגת בקר יביא מן הצאן. ואי לא יכיל ואם אין ידו משגת גם לצאן יביא מן העוף. דהא כתיב שהרי כותב, (ויקרא יד) ואם דל הוא ואין ידו משגת כלומר שאם ידו משגת בקר לא היה מועיל לו שיביא צאן או עוף, דהא קדשא בריך הוא לא אטרח עליה דבר נש יתיר, במלה דלא יכיל כי רחמי ויחבר רבים ואינו מטריח על האדם יותר בדבר שאינו יכול, ואע"פ שלבין קרבן עולה לא כותב אם אין ידו משגת ודאי כך הוא גם בעולה ולכן חילקה הכתוב לשלש פרשיות.

לפי חטאו של האדם כך הוא צריך להביא הקרבן

אמר רבי אלעזר מה שיש חילוק בין בקר לצאן ולעוף אין הטעם לפי שאין הקב"ה מטריח על האדם יותר ממש שיכול להביא אלא, כמה דתוה חטאה הכי תוה מקריב לפי חטאו של האדם כך הוא צריך להביא הקרבן. עתיא, דזמין דלביה גם ביה העשיר שלפעמים ליבו גם בו ומביאו לחטוא, תוה מקריב תורא היה צריך להביא שור. בגין דלביה חשיב יתיר למחטי קמיה מאריה לפי שלבו יותר חושב לחטוא לפניו ויחבר. בינוני, מקריב מן הצאן, בגין דרעותיה לאו גם ביה כל כך למחטי לפי שרצונו אינו כל כל גם בו לחטוא. מסכנא דלביה לא גם ביה העני שאין ליבו גם בו כלל, רעותיה נמוך מכלל ורצונו לחטוא הוא נמוך וקטן מכולם, מקריב מהחוא קליל מכלא. מקריב עוף שהוא הקל מכולם ואשתמוצען קרבניהון בלהו, כל חד וחד בלחודייהו ויבחרם הקרבנות של כולם כל אחד לפי חטאו וגסות ליבו לחטוא, וקודשא בריך הוא דאין דינא כל חד וחד במתקלא ישרה והקב"ה דן את הדין של כל אחד ואחד לפי חטאו כמשקל ישר.

זוהר על הפרשה

אדם יכול להקריב מנחה על מחבת ומרחשת. בגין, דקמה דחטאה ארתח חלביה ודמיה באשא דיצר הרע, וכל שיפוי דתחי באשא לפי שכמו שהחטא הרתיח חלבו ודמו באש של יצר הרע וכל אבריו רתחו באש זו של התאווה לחטא, כך קרבנא דא, כהאי גוונא ממש כך הקרבן רותח על המחבת ומרחשת כדוגמת זה ממש. ועקרא דקרבנא כגוונא דחטאה ועיקר הקרבן הוא שיהיה כעין שחטא, ולקרבנא קמי קדשא בריך הוא, דעוּתא דלביה, ודוּתיה ונפשיה ולקריב לפני הש"ת את רצונו והתעוררות לבי ותשוקתו להש"ת ואת רוחו ונפשו, דהאי חביבא מן כלל קמיה כי זה חביב לפני הקב"ה יותר מהכל.

הצדיקים מקריבים לפני הקב"ה עצמם ונפשם ומוותריהם על תענוגות העוה"ז

זכא חולקיהון דצדיקייא אשרי חלקם של הצדיקים, דאינון מקריבין בכל יומא ויומא האי קרבנא לקמי קדשא בריך הוא שהם מקריבים כל יום ויום קרבן זה לפני הקב"ה. ומאי איהו ומדו אותו הקרבן שהם מקריבים, גרמיהו ונפשיהו דמקריבין קמיה שמקריבים לפניו ויברך את עצמם ונפשם כי מוותרים על תאוות העולם הזה ועל רצון הנפש הבהמית למנוחה והנאה ומקריבים עצמם להש"ת לעמול בתורה הקדושה ולקיים המצוות כשמחה שאין עונג רוחני גדול מזה. ואנא כעניא לקרבנא האי קרבנא ואני רוצה להקריב לפני הש"ת כזה קרבן (ממש), ודא בעי קדשא בריך הוא מבר נש כהאי עלמא זה מה שרוצה הקב"ה מהאדם בזה העולם. ועם כל דא קרבנא דכלל (ס"א ממש) עדיף, אמנם למרות חשיבות הקרבן נפשו וגופו של האדם במיעוט התענוגים חשוב מאוד עם כל זה קרבן הכולל גם לימוד התורה וגם מעשה הקרבן בבית המקדש הוא עדיף בגין דיתברכון עלמין כללון כי מתברכים ממנו העולמות כולם כי לכל קרבן וקרבן יש בחינה לעצמו בעולמות העליונים.

מי שעוסק בתורה השכינה רודפת אחריו להדבק בו

אמר ליה רבי ייסא אמר רבי ייסא לעשיר זכא חולקין דזכית לכולי האי. אשרי חלקך שזכית לכל הסודות הללו זכאין אינון דמשתדלין באורייתא, זכאים אותם שעוסקים בתורה דכל מאן דאשתדל באורייתא, שכל מי שהוא עוסק בתורה שזה כנגד ז"א (שעה"ג סוף הקדמה ז'). כאלו אחד בקודשא בריך הוא, כאלו הוא אחוה בקב"ה דהיינו ז"א בגלל שהשכינה רודפת אחריו להדבק בו (רמ"ק) דהא הוא דכתיב, וזה שכתוב (דברים ד) ואתם הדבקים ביי' אלהיכם חיים כלכם חיים. ופירושו הפסוק שעי' שעוסקים בתורה דבקים ביהו"ה אלהיכם שזה ז"א ונוק' או חיים כולכם חיים שזוכים לקבל חיים מהבינה וממשיכים משם גר"ץ (רמ"ק).

ממלכת הרשב"י

עיר ומדינה מן ישראל נחית

קרבן העני עדיף משאר הקרבנות

תא חזי בא ראה, קרבנא דמסכנא חשיב קמי קדשא בריך הוא קרבנו של העני חשוב הוא לפני הש"ת, דהא הוא קריב תרי קרבנין לקמיה מטעם שהוא מקריב שני קרבנות לפניו. חד חלביה ודמיה האחד הוא חלבו ודמו כי צריך למעט ממזונותיו כדי לקנות את הקרבן. וחד דחזא דקריב והאחד הוא הקרבן עצמו שמקריב. דהא לית ליה למיכל, והוא אייתי קרבנא ושני קרבנות הם כי הרי גם אין לו מה לאכול וגם מקריב הקרבן. קרבנא דעני קליל מכלא תרין תורין, או תרין בני יונה קרבנו של העני הוא קל מכולם כי אינו צריך להביא אלא שני תורים או שני בני יונה, ואי לאו, זעיר קמחא ואם גם זה אינו יכול להביא מכא מעט קמח "עשירית האפה סולת" למנוחה, ומתכסר ביה ומתכסר באותו קרבן קל ונהוה שעתא מכריזין ואמרי' ובאותה שעה מכריזים בשמים ואומרים, כי לא כזה ולא שקין ענות עני כי אין הקב"ה בזה לאותו ענות שענה העני את עצמו בהבאת הקרבן אע"פ שהוא מעט וקל. כל כך למד ומבאר אותו עשיר למד כל כך אותו קרבן עני חשוב. בגין דקרבנא דעני עדיף מכלא לפי שקרבן העני הוא עדיף משאר קרבנות של כולם. דהא הוא גרים לי למחוי בערביה דקדשא בריך הוא שהרי הוא גרם לי להיות בחלקו של הקב"ה, הוא גרים לי למחוי בחולקא דאורייתא והוא גרם שיהיה לי חלק בתורה הקדושה. בגין כך פליגנא כל נכסי (ס"א פליגנא נכסי, פלגא) למסכני ולכן אני מחלק חצי מממוני לעניים, דהא אינון גרמו לי כולי האי שהרי הם גרמו לי את כל זה שרציתי להביא קרבן כשלחם ולמדתי חומרת עון המחשבה ובשכיל זה הלכתי ללמוד תורה.

עיקר הקרבן שיהיה בעין החטא

כמה דמסכנא ארתח חלביה ודמיה, כשם שהעני מרתיח חלבו ודמו במיעוט האכילה כך ההוא קמחא מרתחין ליה במשה רבות כך את אותו הקמח שמביא לקרבן מרתחים אותו בשמן חשוב. והכי אוליפנא וכך למדתי, דאפילו כל בר נש מקרב האי מנחה על המחבת ומנחת מרחשת שאפילו כל

מן גלותא ברחמי

יתרו עשה חסד עם משה רבנו ששקול ככל ישראל

ואתה עשית חסד עם כל בני ישראל ומבאר מהו החסד שעשה עם ישראל. בגין דאנני למשה בביתיה לפי שהיה מנהג את משה רבנו בביתו, ומשה כלל לא דכל ישראל תוה ומשה רבנו הוא כללות כל נשמות ישראל. ותו ועוד חסד עשה איתנו יתרו בגין דאוליף פרשתא דהא יתיר באורייתא, לפי שלימד אותנו עוד פרשה בתורה היינו מה שאמר למשה שיקח שרי אלפים שרי מאות וכו' לשפוט את העם ובדא עביד חסד עם ישראל וכזה עשה חסד עם ישראל.

אמאי קא אתא הכא מלה דא במלחמתא דעמלק למה בא דבר זה כאן שאמר שאול לקני לסוד מעמלק, אלא אמר שאול, כד נפקו ישראל ממצרים, כאשר יצאו ישראל ממצרים מכל שאר אומין דעלמא לא תוה מאן דאודונוג לחו לישראל לקטרגא להו, אלא עמלק מכל שאר אומות העולם לא היה מי שהעו להתחבר ולכא לעשות מלחמה עם ישראל דחין מעמלק, והוא עבד ביש לישראל ואנא קרבנא כהו והוא עשה רעה לישראל ובא להחלם איתם וכזה קידר את האמבטיה כי גרם לכולם שלא לפחד מישראל. ואנא אקדמת לחו שלם, ועבדת חסד עם כללה ואתה הקני הקדמת שלום לישראל ועשית חסד עם כולם, ובגין כך לית אנא כדאי לאתחברא כהו ולפיכך אין אותה כדאי וראוי להתחבר עימם ולעשות איתם שלום ולכן אמר לו שאול לסוד מהם.

כל המקריב קרבן בהתעוררות וברצון הלב הקב"ה מזדמן כנגדו

ולא עוד, אלא מה כתיב ביה ביתרו ולא רק זה אלא מה כתוב ביתרו, (שמות יח) ויקח יתרו חותן משה עולה וזכחים לאלהים, דהוא אקריב קרבנא לקודשא בריך הוא. ואנא לאתגייגא שהוא הקריב קרבן לקוב"ה ובא להתגייג. מאי קא מיידי ומה מלמדנו. דקרבניה (דף ט"ע"ב) חשיב קמי קדשא בריך הוא שקרבנו היה חשוב לפני הש"ת כי אם לא כן לא היה מספר לנו הכתוב על קרבנו. ובגין דאיהו אקריב קרבנא לקודשא בריך הוא ולפי שהוא הקריב קרבן לפני הש"ת, כתיב, לך כתוב (שמות יב) ויבא אהרן וכל זקני ישראל לאכל לחם עם חותן משה לפני האלהים. לפני האלהים דייקא. כי אכלו מקרבנו שהיה לפני ה' מכאן אוליפנא דכל מאן דאקריב קרבנא כרעותא דלכא מכאן למדנו שכל מי שמקריב קרבן בהתעוררות ורצון הלב, קדשא בריך הוא אודמן לקבליה הקב"ה מזדמן כנגדו וכשאוכל מהקרבן נחשב הדבר כאוכל לפני הש"ת.

כבירוד, וכשאלוהו, ספק את כפיו ואמר כי אין מה לחכות, ואכן לאחר זמן מה מצאו את גופתו...

מעשה נוסף, דומה, היה באשה אחת שבאה לבית רבינו ודמעתה על לחיה, כי בנה נסע לחו"ל ונעלם, וכל החיפשים אחריו עלו בתוהו. ענה רבינו ואמר לה: 'בואי לכאן שבוע הבא ביום שני, ואגיד לך מה עם בנך'... אדם אחד, שהיה נוכח בשעת המעשה, הסתקק מאוד לדעת מה יאמר לה רבינו בשבוע הבא, והגיע גם הוא כדי לראות איך ייפול דבר.

כשבאה האישה ביום שני, אמר לה רבינו: 'מחר יבוא בנך לירושלים', והורה לה לשוב אליו למחרת. והנה, למחרת בא אדם אחד לשכונת "מחנה-יהודה", ושאל את העוברים והשבים היכן ביתו של הרב שרעבי, והראו לו. בו בזמן, היתה אימו ג"כ אצל הרב, ואז נפגשו שניהם בפתח ביתו של הרב, והיתה שמחה גדולה וקידוש ה'.

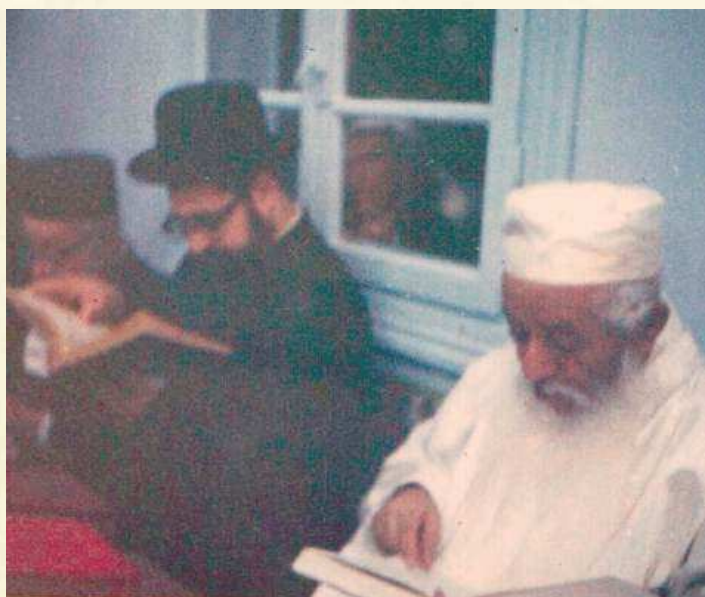
הגלגלים התפוצצו

הרבנית לאה ע"ה סיפרה, שכאשר שרר עוצר בירושלים עיה"ק והיה אסור לצאת מפתח הבית, יצא רבינו זיע"א לרחובת של עיר ביום שבת קודש. כשראו אנשי הצבא את רבינו, מיד עצרוהו וביקשוהו שיעלה על רכבם. רבינו סירב לעלות מחמת כבוד השבת, אך הם לא ויתרו, והרימו אותו בעל כורחו אל תוך הרכב.

וראה איזה פלא, כשבאו לנסוע, מיד התפוצצו כל גלגלי הרכב. החיילים הבינו מיד שבשל רבינו קרה כל זאת, ומיד שחררוהו.

לא יכול לזוז

מעשה באחד משכניו של רבינו שהלווה סכום כסף גדול מאוד לחברו. כעבור זמן, כשהגיע שעת הפירעון, ניגש המלוה לרעדו וביקש את כספו חזרה, אך הלה החל טוען כי כבר פרע את חובו. מיודענו נבהל, כי מעולם לא החזיר לו חברו דבר, אך הלה בשל - לדבריו, הוא כבר פרע לו את כל ההלוואה בשלמות.

עם חכם עובדיה זיע"א

שרפי קודש

רבינו מכל הציבור שלא לצאת מבית הכנסת כלל ועיקר, ולמרות כל האזעקות שנשמעו, לא שת אל ליבו, והיה שקוע כולו בכוננות התפילה עד סיום תפילת הנעילה.

למחרת בבוקר, באו לחצר ביתו של רבינו עשרות חיילי תותחנים של חיל-האוויר, ועמדו בשורות כדי לקבל את ברכת רבינו קודם צאתם למלחמה.

כידוע, המלחמה היתה קשה עד מאוד, ורבינו, שראה זאת ברוח קדשו, השקיע את עצמו בתפילות ובתיקונים על כל בית ישראל. צער רב ניכר היה אצל רבינו בכל אותה תקופה, עד יום הושענא רבה.

בתום מלחמת יום הכיפורים, היו נעדרים רבים שלא נודע מצבם ומקומם. הורי החיילים הנעדרים פנו בדמעות שליש אל רבינו זיע"א, אשר עודדם וחזק את רוחם, כאשר לכל אחד ידע רבינו לומר בדיוק מה מצב

בנו. בכך, ניחמם והשיב את נפשם.

לאשה אחת אמר רבינו שלא תדאג, כי 'בנה ישוב בעוד שבועיים ביום שלישי, ובשעה אחת בצהריים הוא ידפוק על הדלת'. ואכן, דבריו התאמתו עד לאחת. כיוצא בזה היו עוד עשרות מקרים.

פעמים, שהודיע רבינו לשואלים כי כנס נמצא בשבי במקום פלוני, וישחררוהו בתאריך פלוני. גם כאשר ל"ע אותו חייל לא היה בק החיים, ידע זאת רבינו

מעשיות והנהגות מכלי ראשון שנשמעו מפי קודשו של מרן הגאון המקובל חכם בנידו שמואל שליט"א על רבותיו חכמי ישראל 'שרפי הקודש' ומה ששמעו מפי קודשם על רבותיהם זיע"א

המשך מעשיות על רבינו מרדכי שרעבי זצוק"ל מייסד ישיבת נהר שלום

אלהא דר' מרדכי עננו

סיפר אחד מתלמידי רבינו, שהיה רגיל ללכת ליישובי הקסטל למסור שיעורי תורה ולכות את

הרכים, שפעם אחת

בחזרתם לירושלים עיה"ק, בירידה מהקסטל, אמר להם לפתע הנהג שאין

כלמים ברכב

וכי לא נותרו

להם אלא

רגעים

ספורים...

אמר להם

תלמיד רבינו

זיע"א, "תגידו

כולם 'אלהא דר'

מרדכי שרעבי עננו!

מיד באמרם ק, ראו כולם

את דיוקנו של רבינו עוצר

את הרכב בשתי ידיו, וקידוש ה' עצום נעשה מזה.

כשהגיע התלמיד לביתו של הרב, לספר לו על הגם שנעשה עימם, אמר לו רבינו: "ידעתי בני, ידעתי, ועמדתי עליכם בתפילה"....

מלחמת יום הכיפורים

ביום הכיפורים תשל"ד, עת פרצה 'מלחמת יום הכיפורים', המתפללים בבית מדרשו של רבינו הרגישו על פני רבינו צער עצום, כאילו הוא צופה את אשר קורה בגבולות ישראל. אוירה מתוחה שררה בבית מדרשו, שהתעצמה במיוחד לקראת תפילת מוסף. תלמידי רבינו לא הבינו את פשר התנהגותו המוזרה, עד ששמעו את האזעקות והבינו ששעת מלחמה היא.

בתפילת מנחה של יום הכיפורים, ביקש

שתצטרך לעבוד ניותח.

בבית החולים היה רופא אחד שהכיר את רבינו זיע"א, ואמר להם: "למה לעשות את הניתוח? לכו אל הרב שרעבי, ואת אשר יאמר לכם תעשו".

הלכו בני הזוג לבית רבינו, כששמע את שאירע לאישה, אמר לה: "עשית חטא פלוני, ולכן התעוותו פניך. תעשי תשובה ותתראי". על אתר קיבלה עליה לשוב בתשובה שלמה, ועוד בעודם בבית רבינו קרה הפלא, ושכו פניה לקדמותם.

אין חור בלב...

מעשה בילדה אחת שחלתה, ובכדיקת שנערכו בבית החולים אמרו להוריה שיש לה חור בלב, וחייבים להטיסה כדיפות לחו"ל, לערוך לה שם ניתוח מסוכן.

בצר להם, פנו הורי הילדה אל רבינו זיע"א. אמר להם רבינו: "אין חור בלב ולא צריכים שום ניתוח!" הוריה התקשו לקבל את דברי רבינו, כי כמו עיניהם ראו בצילומים את החור בליבה. הם השתדלו להאזר באמונת חכמים, אך יחד עם זאת, סבורים היו שמוטל עליהם למלא "חובת השתדלות" ולטוס למכון הרפואי באמריקה אליו הופנו ע"י הרופאים, ולראות איך יקום דבר. חזרו לעירם לאסוף את הכסף הנדרש, וטסו לחו"ל.

בבית החולים באמריקה ערכו סידרת בדיקות, והרופאים התפלאו לראות שאין שום דבר... ההורים נדהמו לראות איך רבינו ידע הכל בכיור, והצטערו שלא שמעו לקולו.

בצר לו, לקח המלוה את בעל חובו אל רבינו זיע"א. שאלו רבינו: "הוא הלווה לך כך וכך כסף?" אמר הלה: "כן, אבל כבר השכתי לו את כל הסכום". נענה הרב ואמר לו: "אם כן, אתה יכול ללכת לביתך". אולם, למרבה הפלא, הוא רוצה ללכת, אך אינו יכול לזוז...

משראה בעל החוב שכך, החל בוכה בדמעות שליש והודה כי כאמת לא החזיר את הכסף, ועכשיו מיד ילך וישיב את הכסף לבעליו. אמר לו הרב: עכשיו אתה יכול ללכת...

רבן של כלל ישראל

רבינו זיע"א היה מקפיד מאוד להצניע את תוקף גדולתו וקדושתו, והיה מונע את הפרסום בכל כוחו.

חצר ביתו בו היו באים קהל רב להתברך

תעשה תשובה ותתרא

ישנו סיפור מעניין, על אשה אחת שקמה בכורך ונבחלה לראות כי פניה נתעוותו. מיד באותו יום פנתה עם בעלה אל בית החולים, שם אמרו לה

רק מעטים מתוך אלו שהשתתפו בשיעוריו ידעו את גודל קדושתו ואת הנהגותיו המופלאות, ועל כך שהיה מלומד בניסים ובנפלאות.

כשנת תשכ"ח נחלה רבינו מהתקף לב חמור, ואושפז בבית החולים "שערי צדק" הישן. לאחר מכן סיפר רבינו, כי בזמן שהותו בבית החולים גילו לו מן השמים שכבר גמר את התיקון שלו בעולם, ואם הוא רוצה להמשיך לחיות, הדבר יהיה תלוי בלזכות את הרבים, אם יקבל קהל להפאה, ברכה וישועה. רבינו זיע"א הסכים לזה, ואחר זמן מה יצא מכלל סכנה ושכ לאיתנו.

מאז נתפרסם רבינו בפי כל, ונעשה רבן של כלל ישראל, כשעשרות אנשים משחרים לפתחו מידי יום. רבינו זיע"א, שליכו היה רך ורחום, היה משתתף ובוכה בצערם של הבאים ומכרם לישועה ולברכה. במקרה של איזה חולי או צרה מיוחדת, היה עורך להם תיקון עונות לרבינו הרש"ש או פדיון נפש, ואת הכסף שלקח מהם בעבור התיקון היה מחלק לשיבה ולתלמידים, רבים נושעו מתפלותיו. כמו כן, היה מודריך את הבאים אליו ומעוררם על גודל שמירת השבת, הכשרות וטהרת המשפחה, ורבים השיב מעוק.

ובשביעית יצא לחופשי...

רבינו זיע"א קידש עצמו בעשותו 'תשובת הקנה'. שש שנים רצופות היה מתענה, עד שזכה למדרגת

ישיבת נהר שלום תכנ"ץ

היכל מרן הבית יוסף

ההלכה היומית שע"י מוסדות המיישר

הלכות פסח

וכמובן, שבמשפחות ברוכות ילדים, יש יותר לחצים, אבל צריך לעשות את המקסימום להגיע לרוגע האמיתי בשלוות הנפש. וההשלכה הגדולה והנפקא מינה היא לענין דברים שאינם חובה מעיקר הדין אלא הם חומרות אם זה גורם שלא יהיה שלווה הנפש ושמחה בעבודת הבורא, לא עושים את החומרות האלה. חומרות צריכות להיעשות כשיש את היכולת ויש את השמחה לעשות אותן, וזה לא מציק לשום יהודים מסביב, לא לאשתו, לא לילדים, אלא הכל נעשה בשמחה. בזה הוא מראה שהוא רוצה להתקרב להשם יתברך. ככל שיותר חומרה, יותר חשוב. אז לכן, ראו יהיה רצון שנוכה בעזרת השם יתברך לדעת את ההלכות כמו שצריך על מתכונתן, איפה באמת צריך לחפש, איפה לא צריך.

איך מכשירים פלאטה או כירה קרמית לפסח ?

מבואר בהליכות מועד (פסח פ"ג אות ה) שצריך לנקות אותה ניקוי יסודי מכל צדדיה וחריציה להרחיק את הפלאטה לחום הכי גבוהה שלה לנתק אותה מהחשמל ובעודה רותחת לשפוך עליה מים רותחים ולאחר מכן לעטוף את הפלאטה בנייר כסף עבה [150 מיקרון] אמנם באורל"צ ("ח"ג פ"י אות ד) כתב שמספיק רק לנקותה היטב ולעטוף בנייר כסף עבה ובחזו"ע (פסח א') כתב שמספיק רק ניקוי מחמץ בעין ועירוי מכלי ראשון של מים רותחים.

וסברתם כיון שמעיקר הדין שהפלאטה נקיה והיא רק נותנת טעם לפגם (שו"ע ס' קג סעי' ה) כלומר שכל כלי שהוא בלוע באיסור או בבשר ורוצים לבשל בו חלב וכן להיפך אם עבר עליו 24 שעות ובישלו בו המאכל לא נאסר כיון שהטעם שנפלט מהכלי שבושלו בו המאכל בבישולו הקודם נפגם ב - 24 שעות שעברו עליו ממילא טעם כזה לא יכול לאסור אמנם כיון שדין זה הוא רק דיעבד לכן הצריכו או להכשירו ע"י עירוי או ע"י כיסוי בנייר כסף עבה [וגם בפסח פסק בשו"ע (ס' תמו סעי' י) שנאמר הדין של נותן טעם לפגם]

ועוד סברה להחמיר כיון שקיי"ל שכלי לא מבליע לכלי אחר הצמוד לו וא"כ יש לחות בנייהם וא"כ אם יהיה לחות כל שהיה בין הפלאטה לסיר הפלאטה יכול לפלוט את החמץ הבלוע בתוכה ולהבליע אותו בסיר והסיר במאכל וזה נקרא נ"ט בר נ"ט דאיסורא כלומר נותן טעם שהוא הסיר בן נותן טעם שהוא הפלאטה כלומר שכל הטעם שעשוי נבל בסיר הוא הבן [כביכול] של הפלאטה ואם הוא טעם של איסור המאכל נאסר

חשיבות הניקיונות לפסח

מסופר על האדמו"ר קדוש ישראל הגאון ר' חיים מצאנ"ז זצ"ל שפעם ביקר בביתו של העשיר הברון רוטשילד במשך הביקור אמר לו הברון שהוא רוצה להראות לו משהו מיוחד והראה לו דירה נוספת שיש לו ואמר לו שדירה זו הוא משתמש בה רק בחג הפסח ולא משתמש בה כלל במשך השנה ואין בה שום חשש חמץ ואין הוא צריך כלל לטרוח בהכנות ובניקיונות וחשב הברון שהרב יחמיא לו ויאמר לו 'אשריך ואשרי חלקך' וישמח מאוד על הרעיון שהכל נקי ואין שום חשש חמץ ואין הוא זוכה לקיים את הפסח בהידור ובכשרות אמנם תגובתו של הרב היתה עדינה ולא מתלהבת כל כך, והברון התפלא על כך ואמר 'הרב אני מרגיש שאתה לא כל כך מתלהב ושמח מהעניין'. אמר לו האדמו"ר אתה צודק והסיבה לכך כי יש עניין גדול בעמל ביגיעה ובטרחא שהאדם טורח בניקיונות ובהכנות לכבוד החג, והדבר הזה חסר אצלך כי יש לך בית מיוחד לפסח.

הסייעתא דשמיא שיווד לעולם, וכן הברכה שבאה לאדם על ידי הניקיונות לפסח, הם דבר עצום ונשגב, שיש לזה אור גדול שמאיר בנשמתו של האדם על ידי זה. לכן מצווה לטרוח, וכל המרבה הרי זה משובח. וכמובן שצריך להזהר לא להגזים, בכדי לדעת במה כדאי יותר לתת דגש ומה פחות לתת דגש, בשביל זה צריך לדעת את ההלכות. וכמו שכתוב במשנה, לא עם הארץ חסיד, אם אנחנו לא נדע את ההלכות, אנחנו לא נדע את סולם הערכים, מה יותר חשוב ממה, ועל מה באמת צריך לתת דגש.

מסופר על רבי לוי יצחק מברדיצ'וב, עליו השלום, כשהיה רואה את הקרצופים לעבודות הפסח, היה מעורר סנגוריה גדולה על עם ישראל והיה אומר, אנא השם יתברך, כמו שאתה מקבל את תקיעות השופר, ואת קולות תשר"ת תש"ת ותר"ת, תקבל גם כן את קשר"ק, שהם ראשי תיבות שטיפה, ריצה, קרצוף, וכו' וכן בתקיעת השופר היה אומר, לקדוש ברוך הוא, אם אתה לא מקבל את תקיעת שופר שלנו, יהי רצון שיהיה לך לריח ניחוח הניקיונות שהתעייפנו לחג הפסח. ואם כן ודאי שזו מצווה גדולה לאין ערוך, אבל כמו שאמרנו, צריך דבר הראשון בעבודת הבורא יתברך, שיהיה רוגע ושמחה ויישוב הדעת לעבודת השם. אם אין רוגע או יש כעסים ולחצים ודברים כאלה, זה לא עבודת השם. כי עבודת השם היא בשמחה 'עבדו את השם בשמחה'.

מעשה בירחורי

שאלות אקטואליות מבית הדין
בענייני חזון משפט
בעריכת הר"ג רבי יעקב כהן
שליט"א
מאברכי מוסדותינו

שאלה: אחר שראובן קיבל הרבה מתנות כפורים והגיע לסך נכבד של חמשת אלפים שקלים, חשש מאוד שיגמר לו הכסף ולא ישאר לו די הצורך לצרכי חג הפסח על כן הזדרז להפקיד אצל חברו שמעון את הכסף שישמור עבורו עד ראש חודש ניסן, כשבווע לפני ראש חודש ראה ראובן שישנה מכירה מוזלת של ביגוד לפני החג, ובא אל שמעון לבקש ממנו את הכסף, אך כשהגיע אל שמעון אמר לו שמעון שכעת אינו זוכר היכן הניח את הכסף, אך בלא"ה ההפקדה היתה לזמן של עוד שבוע, על כן "המתן לי עד אשר אמצא את הכסף ואשיבנו לך". ראובן לעומתו טוען אני זקוק לכסף עכשיו, ואם אינך יודע היכן הנחת את כספי תן לי מכסף.

תשובה: על שמעון לתת לראובן את הכסף מיד, ואם אינו מוצא את כספו של ראובן, יתן לו משל עצמו ואינו יכול לדחותו עד שימצא.

הנימוק: פסק השו"ע (סימן רמא ס"ז) המפקיד אצל חברו בין כלים בין מעות, ואמר תן לי פקדוני, ואמר לו השומר איני יודע אנה הנחת פקדון זה, או באיזה מקום קברתי הכספים, המתן לי עד שאבקש ואמצא ואחזיר לך, הרי זה פושע וחייב לשלם מיד. וביאר שם הסמ"ע דטעם הדבר הוא משום שמחוייב השמירה היא שעל השומר לידע אנה הניח את הפקדון שהופקד אצלו ולדעת שהוא במקום משומר. ואמנם כאן לכאורה היה מקום לומר שיכול השומר לטעון לו בלא"ה הפקדת אצלי את החפץ עד ראש חודש ניסן וכיון שעדיין לא הגיע הזמן אין אני צריך לפרוע לך מכספי אלא המתן עד ראש חודש אולי אמצאנו, אך נראה שאין בכך טענה זו לפטורו הואיל וממשמע בסמ"ע (סימן רצב סק"ט) וכן מבואר בהדיא בפתחי תשובה (סימן רצב סק"ב) דהמפקיד יכול לחבוע את הפקדון גם בתוך הזמן, וא"כ על השומר להיות מוכן תמיד להחזיר את הפקדון כשיחבענו המפקיד, וכל שאינו יכול להחזירו מפני שאינו יודע היכן הוא, הרי פשיעה וחייב.

לזכרון עולם בהיכל ה'

רות
בת שרה

מרדכי
בן חביבה

גבריאל
בן מסעודה

ר' שלום אהרן
בן רחל

קרבן מנחה ריח ניחוח לה' (ויקרא ב, א) רחמנא ליבא בעי

ואמרו חז"ל (מנחות קי). נאמר בעולת בהמה "אישה ריח ניחוח", ובעולת העוף "אישה ריח ניחוח", ובמנחה (קמח סולת) "אישה ריח ניחוח", לומר לך אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוין את ליבו לשמים". זאת אומרת, בין עשיר שמרבה בקורבנותיו כפי עושרו, ובין עני שמביא קורבן מועט כקרבן מנחת סולת - שניהם שווים לפני ה' ומתקבלים ברצון בשווה. התנאי היחיד הוא רק שיתכוונו לעשות את רצון ה' כפי יכולתם.

וכן איתא בגמ' (שם קד): "מפני מה נשתנית מנחה שנאמר בה נפש 'ונפש כי תקריב קרבן מנחה לה'?" אמר הקב"ה מי דרכו להביא מנחה? עני, מעלה אני עליו כאילו הקריב נפשו לפני". ועוד אמרו (שם), "מה נשתנית מנחה שנאמר בה חמשה מיני טיגון הללו (סולת, מחבת, מחרשת, מאפה חלות ומאפה ריקקים, כל שיש בה שמן נקראת טיגון)? משל למלך בשר ודם שעשה אוהבו סעודה, ויודע המלך שהוא עני, אמר לו: עשה לי סעודה מחמישה מיני טיגון כדי שאהנה ממך". רצון ה' הוא לא דוקא במרבה אלא רצונו שיעשה כפי יכולתו, הקב"ה לא דורש מאדם מה שאין באפשרותו, אבל דורש ממנו שיעשה את כל מה שבכוחו וביכולתו.

לפי שכל לכבות דורש ה', והשי"ת רוצה לדאות את לבו של האדם ורצונו הפנימי.

אמרו חז"ל, 'מפני מה היו האמהות עקרות? מפני שהקב"ה מתאוה לתפילתן של צדיקים'. ובאמת תימה וכי צדיק אינו מתפלל ופונה לה' תדיר? כפי שמצינו אצל דניאל, שנזרק לגוב האריות ומסר נפשו כשכיל התפילה, (דרייוש גזר שאין לבקש דבר מאף אחד במשך שלושים יום אלא ממנו, ודניאל, למרות גזרתו של המלך, היה מתפלל ומבקש מה' יום יום). והקשו המפרשים: והרי התפילה אינה מג' עבירות חמורות שנאמר בהם יהרג ואל יעבור, ומדוע בכל זאת רצה למסור נפשו? ותירצו שיום אחד ללא תפילה לה', יום אחד ללא בקשה מה' זהו גדר של עבודה זרה ועל זה צריך למסור עצמו ולהיות מוכן אפילו להיזרק לגוב האריות. אם כן, מדוע ה' צריך לצער את הצדיקים כדי שיתפללו, והרי בודאי כברשעושים כן? אלא, אומר הרב אור החור, הקב"ה רוצה שהצדיק יתן את כל מה שטמון בתוכו, את כל מה שבאפשרותו. גם צדיק, אם הוא לו - מתפלל ביותר כוח ועוצמה ומוציא לפועל את כל כוחו, ולזה הקב"ה מתאוה. זהו הריח ניחוח אשה לה'.

איגרת לבני הנעורים

להנות מאיסור זה דבר אחר, ואין לעשות כן, אף אם האיסור מותר.

אדם שאיחר לתפילה - אין לו לשמוח שעכשיו תפילתו קצרה. אם לא יכאב לבו על כך, עוד אפשר להבליג. אבל לשמוח?! חלילה! מסופר על הח"ח כשהגיעו חסרי כל המהגרים מהונגריה לראדין, כינסו והלינו כולם כאחד, אנשים זקנים וטף באולם גדול. הח"ח בביתו, ישן על הארץ. "איך אפשר לישון במיטה חמה כשאחינו נמצאים בסבל שכזה? הישן במצב זה, 'ננאי' הוא לו ודומה לכאורה כנהנה 'במצב של איסור'.

במעשה יוסף בבית פוטיפר, על הפסוק "ויהי יוסף יפה תואר" (בראשית לט, ו'), פירש"י, "כיון שראה עצמו מושל, התחיל אוכל ושותה ומסלסל בשערו. אמר הקב"ה, אביך מתאכל ואתה מסלסל בשעריך? אני מגרה בך את הדוב. מיד ותשא אשת אדוניו". אומר הקב"ה כביכול ליוסף: גנאי הוא להנות ולשמוח בזמן שאחר סובל בגללך, ודומה עליך כנהנה מדבר איסור - מעשה שלא יעשה.

בהפיכת סדום ועמורה אמרו המלאכים ללוט "אל תביט אחרריך" (בראשית יט, יז). ופירש"י, "אינך כדאי לראות בפורענותם, ואתה ניצול". - והפשט כזה, שאין ללוט לראות ולשמוח על הצלתו, שלפי האמת גם הוא היה צריך להיספות עימם, ולכן לגביו הוי איסור, ואינו כדאי לשמוח בעובדות אלו. ודו"ק. וכדמצינו במעשה דר' יוחנן ור' כהנא (ב"ק קיז). כשראה ר' יוחנן את שפתיו של ר' כהנא חלשה דעתו שסבר שצוחק עליו על שהרבה להקשות עליו ושמח הוא מצערו וכשלונו, ומקפידא זו נפטר ר' כהנא. ע"ש. - פעמים שלשמוח כשחברו נכשל ומצטער, יש בעונשו חיוב מיתה.

ועניין זה שלא להנות מדברים שה' שונא כפי שצריך לאהוב מה שה' אוהב ולשנוא את מה שה' שונא, הוא עניין של 'כל לכבות דורש ה'". רק הקב"ה מבחין ורואה.

וגם לאידך גיסא, מצינו בפרשה "ונפש כי תקריב

לא להנות מדברים מגונים

"והסיר את מראתו בנצתה והשליך אתה אצל המזבח קדמה אל מקום חדש" (ויקרא א, טז).

"בנצתה - עם בני מעיה. ונוצה לשון דבר מאוס וכו' זהו מדרשו של אבא יוסי בן חנן, שאמר, נוטל את הקורקבן עמה. ורבותינו ז"ל אמרו, קודר סביב הזפק (מראתו - מקום הרעי זה הזפק. רש"י) כעין ארובה ונוטלו עם הנוצה שעל העור. בעולת בהמה שאינה אוכלת אלא באכוס בעליה, נאמר והקרב והכרעים ירחץ במים, והקטיר, ובעוף שנוזן מן הגזל, נאמר, והשליך את המעים שאכלו מן הגזל". (רש"י) הקב"ה מצוה להשליך את המעיים, אינו רוצה כביכול להנות מדבר שעצמותו נזון מן הגזל - "שונא גזל בעולה" (ישעיה סא, ח), איך אפשר להנות מדבר איסורי? אמרו תלמידיו של רשב"י (מגילה יב), מדוע נתחייבו שונאיהן של ישראל שבאותו דור כליה (בני ישראל במלכות אחשוורוש), מפני שנהנו מסעודתו של אותו רשע. אמנם, היה אוכל כשר "כרצון איש ואיש" (אסתר א, ח), ועל כרחם היה להם להשתתף שהרי המלך הזמין. אולם להנות, לשמוח בתוך ליבם, להנות ממציאות זו, ממציאות מאוסה זו - מסעודתו של אותו רשע, עבירה מסוג אחר היא, דבר שאין הדעת סובלת, ונגזרה הגזרה.

שבירת הלוחות נעשתה כאשר ירד משה רבינו מן השמים וראה את העם עובד את העגל. והשאלה מתעוררת מאליה, מדוע האריך הכתוב לכתוב "וירא את העגל ומחולות" (שמות לב, יט), וכי לא די בחטא העגל בלבד כדי לשבר את הלוחות? ומה לנו אם היה שם מחולות או לא - וכי איזה תוספת יש בזה למעשה חמור זה? אלא, על עצם מעשה העגל ניתן היה לומר שנעשה משום שנבר יצרם על שכלם ונכשל. אבל אדם שנכשל בחטא נעצב אל ליבו. אבל מה קורה כאשר יחד עם החטא יש שירים ומחולות?! - זה מראה ששמחים ונהנים בעצם העבירה. אזי החטא חמור שבעתים, זו בכחינה אחרת של עבירה, וכבר מוכרחים לשכור את הלוחות. בזמן מלחמת העולם הראשונה, רעב גדול שרר ואנשים רבים גוועו בחוסר כל. אפילו הותר לאכול מאכלים אסורים מפני פיקוח נפש. מסופר על החפץ חיים שראה אדם שכלית כרירה להחיות את עצמו אכל מאכלי פגול, ולאחר שסיים אכילתו - מצץ העצמות. אמר לו הח"ח: "לאכול מותר אבל למצץ את העצמות לא היתר!" -

ואלה יעמדו על הברכה

שילה בן נטלי חיה

איל בן יסמין

ורד בת יסמין

אליהו בן סאלמה

טל בן מדי

גיל בן אסנת

עידו בן רחל

יניב בן משה

מרדכי בן נטלי חיה

03-5520004

לתרומות והנצחות

חנניה בן שרה

מאיר בן מדי

דניאל בן ויקטוריה

פריטים טמונים לפרשת ויקרא

חפשו בתמונה את פריטי הקרבנות והמזבח
באווירת הנקיונות לפסח!

חפשו 15 פריטים מפרשת השבוע המסתתרים בתמונה

רשימת הפריטים:

1. אש המזבח - האש שעל המזבח.
2. קרבן מנחה - קרבן מסולת.
3. פר - קרבן מן הבקר.
4. כבש - קרבן מן הצאן.
5. שעיר עזים - קרבן חטאת.
6. תור - קרבן עוף.
7. יונה - קרבן עוף נוסף.
8. שמן - נשפך על המנחה.
9. לבונה - ניתנת על המנחה.
10. מלח - "ברית מלח".
11. דם - זריקת הדם על המזבח.
12. אפר - שרידי הקרבן.
13. עצי הסקה - לאש המזבח.
14. עשן - עולה מן הקרבן.
15. אוהל מועד - מקום העבודה.

האם תוכלו למצוא את כולם? בהצלחה!

מצא את ההבדלים

אוֹמָצָא אֲבֹדָה וְכַחַשׁ בָּהּ וְנִשְׁבַּע עַל־שָׁקֶר - מי מוצא את ההבדלים?

בין התמונות הוסתרו 15 הבדלים - חדדו עיניים ונסו למצוא את כולם!

יש לכם פתרון? הזדמנות לזכות בפרסים מפתיעים! - שלחו את התשובות הנכונות למייל Office@mrbs.co.il
או לפקס 077-4701119 והיכנסו להגרלה-בהצלחה!

דברי הרשב"י

דברי תורה

דרך אורו של הרשב"י

בוזרה הקדוש

אף ברור האחרון אסור לחשב את הקז

כתב הרמב"ם הלכות מלכים (פרק יב הלכה ב) אמרו חכמים אין בין העולם הזה לימות המשיח אלא שיעבוד מלכות בלבד, יראה מפשוטן של דברי הנביאים, שבתחילת ימות המשיח תהיה מלחמת גוג ומגוג, ושקודם מלחמת גוג ומגוג יעמוד נביא לישר ישראל ולהכין לבם, שנאמר הנה אנכי שולח לכם את אליה וגו', ואינו בא לא לטמא הטהור, ולא לטהר הטהמא, ולא לפסול אנשים שהם בחזקת כשרות, ולא להכשיר מי שהוחזקו פסולין, אלא לשום שלום בעולם, שנאמר והשיב לב אבות על פסולין, ויש מן החכמים שאומרים שקודם ביאת המשיח יבא אליהו, וכל אלו הדברים וכיוצא בהן לא ידע אדם איך יהיו עד שיהיו, שדברים סתומין הן אצל הנביאים, גם החכמים אין להם בקלה בדברים אלו, אלא לפי הכרע הפסוקים, (כלומר אין ידיעה ברורה אלא לכללפי הכנת הפסוקים והיות וכל חכם הבין בפסוקים מהלך אחר על כן סבור העניין שכך הוא לפי דעתו ואולי החכם האחר הבין באופן אחר ועל כן אין לנו דבר ברור ומוחלט בעניינים אלו) ולפיכך יש להם מחלוקת בדברים אלו, ועל כל פנים אין סודור היות דברים אלו ולא דקדוקיהן עיקר בדת, ולעולם לא יתעסק אדם בדברי ההגדות, ולא יאריך במדרשות האמורים בעניינים אלו וכיוצא בהן, ולא ישימש עיקר, שאין מביאין לא ליד יראה ולא ליד אהבה, וכן לא יחשב הקצין, אמרו חכמים תפח רוחם של מחשבי הקצין, אלא יחכה וימתין בכלל הדבר כמו שבארנו.

ומקורו מדברי הגמ' סנהדרין צו: אמר רבי יונתן: תיפח עצמן של מחשבי קצין, שהיו אומרים: כיון שהגיע את הקץ ולא בא - שוב אינו בא, אלא חכה לו, שנאמר אם יתממה חכה לו. שמה תאמר אנו מחכים והוא אינו מחכה - תלמוד לומר ולכן יחכה ה' להנצח ולכן ירום לרחמכם. וכי מאחר שאנו מחכים והוא מחכה, מי מעכב? מדת הדין מעכבת, וכי מאחר שמדת הדין מעכבת, אנו למה מחכים? - לקבל שכר, שנאמר אשרי כל חוכי לו.

אמר אביי: לא פחות עלמא מתלתין ושיטא צדיקי דמקבלי אפי שכניה בכל דרא, שנאמר אשרי כל חוכי לו - לו דגמטוראי תלתין ושיטא הוו. איני? והאמר רבא: דרא דקמי קודשא בריך הוא תמיני סרי אלפי [פרסא] הוא, שנאמר סביב שמנה עשר אלפי לא קשיא. הא דמסתכלי באיסקלריא המאירה, הא דמסתכלי באיסקלריא שאינה מאירה - ומי נפשי כולי הא? והאמר חזקיה אמר רבי רימיה משום רבי שמעון בן יוחי: ראיתי בני עלייה וזון מועטין, אם אלה הם - אני ובני מהם, אם מאה הם - אני ובני מהם, אם שנים הם - אני ובני מהם! - לא קשיא: הא דעילי בבר, הא דעילי בלא בר.

ולאחר שלמדנו את מעלת הקרבנות ומעלת המעשים הטובים בדורות אלו ראו להביא את לשון הגמ' (סוטה ה:) "א"ר יהושע בן לוי: בא וראה כמה גדולים נמוכי הרוח לפני הקדוש ברוך הוא, שבשעה שביט המקדש קיים, אדם מקריב עולה - שכן עולה בידו, מנחה - שכן מנחה בידו, אבל מי שדעתו שפלה, מעלה עליו הכתוב כאילו הקריב כל הקרבנות כולם, שנאמר: ובחי אלהים רוח נשבר; ולא עוד, אלא שאין תפלתו נמאסת. שנאמר: לב נשבר ונכבה אלהים אל תבוח.

ושם בעמוד א איתא ואת דכא ושפל רוח - רב הונא ורב חסדא, חד אמר: אתי דכא, וחד אמר: אני את דכא. ומסתברא מ"ד אני את דכא, שהרי הקדוש ברוך הוא הניח כל הרים וגבעות והשרה שכנתו על הר סיני, ולא נבה הר סיני למעלה. א"ר יוסף: לעולם ילמדו אדם מדעת קונו, שהרי הקדוש ברוך הוא הניח כל הרים וגבעות והשרה שכנתו על הר סיני. (והניח כל אילנות טובות והשרה שכנתו בסנה). א"ר אלעזר: כל אדם שיש בו גסות הרוח - ראוי לגדעו כאשרה, כתיב הכא: ורמי הקומה גדועים, וכתיב תחת: ואשיריהם נתדעו. וא"ר אלעזר: כל אדם שיש בו גסות הרוח - אין עפרו ננער שנא: הקיצו ורגנו שכני עפר, שכני בעפר לא נאמר אלא שכני עפר, מי שנעשה שכן לעפר בחייו. ואמר ר' אלעזר: כל אדם שיש בו גסות הרוח - שכנה מיללת עליו, שנאמר: וגבוה ממרחק יידע. עכ"ל. וה"ר שנוכה להיות שפילי רוח באופן הנכון דהיינו שלא יפירע לזינב לבו בדרכי ה' אלא נבין ערך כל מצווה ונבין גם מיעוט ערכו וכו' אמר

כל מצווה ברורינו מעלתו ענימה עשרת מינים

נאמר בפרשה (פ"ב א): ונפש כִּי־תקריב קרבן מנחה לַיהוָה סֵלֶת יִהְיֶה קֶרְבְּנוֹ וְצֶקַע עֲלֶיהָ שָׁמֶן וְנָתַן עֲלֶיהָ לִבְנֶהּ. ופרש"י ונפש של הקריב - לא נאמר נפש בכל קרבנות נדבה אלא במנחה, מי דרכו להתנדב מנחה, עני, אמר הקדוש ברוך הוא מעלה אני עליו כאלו הקריב נפשו. עכ"ל.

ויקרא רבה (וילנא) פרשה ג סימן ג (פרשת ויקרא)

וישב אל ה' וירחמנו רבנו ור"ש בן יוחאי, רבנן אמרי כל הכפרות הראה לו הקדוש ברוך הוא לאברהם אע"פ חוץ מעשרית האיפה, ורשב"י אומר אף עשרית האיפה הראה לו הקדוש ברוך הוא לאברהם אבינו נאמר כאן אלה ונאמר להלן אלה מה אלה האמור כאן עשרית האיפה אף אלה האמור להלן עשרית האיפה, ואל אלהינו כי ירבה לסלוח (ישעיה נ"ה) ר' יהודה בר סימון בשם ר' זעירא אף הקדוש ברוך הוא ויותר לנו סליחה אחת משלו ואינו זו עשרית האיפה. עכ"ל

כלומר שאומר הקב"ה על עשרית האיפה שהוא סוד שלו שאינו מנגלו לאברהם אבינו מבחינה מסוימת (כלומר לחד מאן דאמר) לפי שהוא משאיר אותו לסוד סליחה משלו וכתב בספר ליקוטי הלכות שזה הבחינה של הדורות האחרונים שיש בהם הרבה נסיונות וכל מצווה ומצווה שאדם עושה בדורות אלו הרי היא לריח ניחוח לפני ה' יתברך פי כמה וכמה מהדורות הקודמים

וידועים דברי מהרש"ו בשם רבו האריז"ל שכל מצווה בדורות אלו היא יותר ממעלת הקדושים הקדמונים ומעט שבמעט שעושים 'אני מחשיב לו כאלו הקריב את נפשו'. וצריכים ליתן לבנו לעניין זה כמה מעלה עצומה יש לכל מילה של תורה ורציפות של לימוד והתעוררות בתפילה ורגישות כלפי הוולת כדרכה של תורה וכפי שאמר הלל הוקן שכל התורה כולה היינו מאן דשני עלך לא תעביד לחברך ואף שאין אנחנו שלמים בעבודת ה' אולם צריך לשמוח על כל דבר קטן או גדול שזוכים בו

ואם אדם לא כיוון בתפילה והגיע לברכת 'שים שלום' אסור לו לומר כבר הפסדת את התפילה אלא יתעורר ברגע זה שהרי כל מילה בכוננה יש לה עקרב בפני עצמו מיוחד במינו. וזה מה שדרשו על הפסוק שאמר יעקב אבינו ע"ה 'והיה המחנה הנשאר לפלטה' והיינו לא להתייאש על המעט שנשאר ומצינו אצל יהודי אחד שאמר שהפסיד את כל חייו ע"י שנפל בעוון של חשש דרבנן (שבאמת ודאי שהוא חמור ביותר וצריך ליתן כל ממונו ולא יעבור על איסור דרבנן) וע"י נתייאש מהרבה דברים של דרבנן גמור ושל דאורייתא גמור ואז נפל לשאול תחתית. עד שה' ברחמי הצילו מדרת שחת על ידי החלטה חזקה של חזרה בתשובה שלימה. והדבר פשוט שבימינו הנסיונות הם כפולים ומכופלים פי שהם הבחינה של השנים האחרונות של הגלות ובכדי לזרז את ביאת המשיח צריך לתכבד העבודה על האנשים כפי שהיה במצרים וכבר כתב האוה"ח הק' (במדבר טז כב) על השבח שעולה מבני האדם קרובי חומר העובדים את עניני הנסיונות של האדם שהם העיקר שלשמה הגיע האדם לעולם הוה וז"ל למעלה מהם השיר והשבח העולה מהנשמות אשר הם בעולם הזה אשר הם תוך הבשר והוא מונעם מהכיר ה' והם מתעצמים לאהוב ה' ולשבחו ולהודות למאמרו "זה עליון וחשוק אצל הבורא למעלה מהכל", וכמו שמבוארים הדברים בהרחבה בספר הווזרה גם בדבריהם וז"ל.

הקרבנות סודות נעלים

כבר בדברי רבותינו הראשונים מוצאים אנחנו שענין הקרבנות הוא סוד נעלה שהקב"ה גילה לעמו ישראל לכפר על ידם את כל חטאתם ולהעלות הנפש רוח נשמה של האדם לדרגה רוחנית קדושה ולצחצח את נפשו בצחצחות אור הבורח בשחקים.

וז"ל רבינו 'החינוך' (פרשת תרומה מצוה צה) ובענין חילוק הקרבנות בשחיתותן ובמתנות הדם ובחלק הכהנים ויתר פרטיותן רבים, אם נאמר לפי הפשט שהיה כן להיות מחשבת העובד מכוונת אל העבודה הרבה, כי החילוקין יכריחו כיוון המחשבה בדבר, לא נעלה בידנו רק דברי נערוות, וכילי הדברים כי גם בפשטם לא נמצא ידיו ורגליו בלתי סעד המקובלים, ואליהם נכרע אפים ופתחו לנו בכל אלה הענינים.

ואולם אין לקרואנו מכת הכסילים בהוציאנו כל רוחנו בדברים, כי בפסולת רב מעט אוכל נמצא לעתים, גם כי ראינו לרבותינו זכרונם לברכה כיוצא בדברינו אומרים, שאמרו בקרבן סוטה, היא עשתה מעשה בהמה, לפיכך תקריב שעורים (סוטה דף י"ד ע"א), ובקרבן מצורע, הוא עשה מעשה פטיט, יקריב צפרים (ערכין דף ט"ז ע"ב), וכו', ובאמת שאין כל זה לדעתם תכלית הכונה בדברים, רק להודיע כי ענין המצוה יסבול הרבה רמזים מלבד עקריה גדולים וחוקים.

וברמב"ן בפרשתינו (ויקרא פ"א ט) כתב וז"ל ויותר ראו לשמוע הטעם שאומרים בהם, כי בעבור שמעשי בני אדם נגמרים במחשבה ובדבור ובמעשה, צוה השם כי כאשר יחטא יביא קרבן, יסמוך ידיו עליו כנגד המעשה, ויתודה בפיו כנגד הדבור, וישרוף באש הקרב והכליות שהם כלי המחשבה והתאוה, והכרעים כנגד ידיו ורגליו של אדם העושים כל מלאכתו, ויזרוק הדם על המזבח כנגד דמו בנפשו, כדי שייחשבו אדם בעשונות כל אלה כי חטא לאלהיו בגופו ובנפשו, וראוי לו שישפך דמו וישרף גופו לולא חסד הבורא שלקח ממנו תמורה וכפר הקרבן הוה שיהא דמו תחת דמו, נפש תחת נפש, וראשי אברי הקרבן כנגד ראשי אבריו, והמנות להחיות בהן מורי התורה שיתפללו עליו. וקרבן התמידי, בעבור שלא יצטלו הרבים מחטוא תמיד. ואלה דברים מתקבלים מושכים את הלב כדברי אגדה.

ועל דרך האמת יש בקרבנות סוד נעלם, תכנס בו ממה שאמרו רבותינו בספרי (פנחס קמג) ובסוף מנחות (קי א), אמר שמעון בן עזאי בא וראה מה כתיב ב' הקרבנות שלא נאמר בהם אל אלא אלהיך ולא אלהים ולא שדי ולא צבאות אלא יי"ד ה"א שם המיוחד, שלא ליתן פתחון פה לבעל הדין לחלוק. ושמה תאמר לאכילה הוא צריך, תלמוד לומר אם ארעב לא אומר לך כי לי תבל ומלואה (תהלים נ י), לא אמרתי לכם ובחו אלא כדי שיאמר ויעשה רצוני.

ומן הב"י בספרי 'מגיד משרים' (פרשת ויקרא מ"ק) כתב וז"ל מזהיר המגיד את מרן הקדוש זלה"ה שלא יפריד מחשבתו מהתורה ויראת הרוממות בזה הלשון: רק להעלות מחשבתו אל מקורה כי זה הוא סוד הקרבן שהאדם מדבק רוחו בקרבו, ומתוך שעשן הקרבן עולה למעלה גם רוח האדם מדובק עמו וזה סוד אדם כי יקריב מכם קרבן לה' קרבן ממש, מכם ממש, יהיה ממש הקרבן שרוחכם ידבק בקרבן, וע"י כך יעלה למעלה, וזהו שחזר וכתב תקריבו את קרבנכם כלומר קרבן רוחכם ממש.

בנייה לגדולה

התפילות והשיעורים יתקיימו
במוסדות המיישי"ר
רחוב אורט ישראל 4 בת-ים.

תושבי העיר בת ים ומוסדות המיישי"ר
מקדמים בברכה את בואו של
גדול המקובלים בדורנו הגאון הגדול
רבינו **בניהר שמרזאלי**
שליט"א
שישבות בעירנו
בשבת הגדול
(פרשת צו)

בברכת "ימים על ימי מלך תוסיף שנותיו כמו דור ודור"
ברוכים הבאים

שבת הגדולה
ישיבת המיישי"ר

הרב **בניהו שמרזאלי** שליט"א
במחיצת גדול המקובלים בדורנו

סדר היום:

18:00 מנחה ערש"ק
18:30 קבלת שבת
לאחר"כ דרשת פתיחה בעניין מעלת שבת הגדול והכנה לליל הסדר
ותפילת ערבית

03:30 (בבוקר) קריאת התהילים באשמורת הבוקר להצלח והצלחה עם ישראל
05:30 שחרית בנין החמה
לאחר תפילה קידוש עם כיבוד כדי המלך והידישים נפלאים על ההגדה
14:00 שיעור בדף היומי מפני קורדשו של מו"ר
15:00 דרשת שבת הגדול המוכוזית
מפי מו"ר גדול המקובלים שליט"א
בדרשה זו ימחיש מו"ר את עריכת ליל הסדר עם ההלכות הכללות בה
17:30 - תפילת מנחה רעווה דרעווין

מיד לאחר תפילת מנחה
סעודה שלישית כרוב עם

לאחר תפילת ערבית של מוצש"ק יחולק ע"י מו"ר
קמיע מיוחד לפרנסה ודולר מבורך
לכל משתתפי השיעורים והתפילות במהלך השבת